

Sygnatura akt II AKa 251/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SSA Edyta Gajgał

SSO del. do SA Tomasz Kaszyca

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu Tadeusza Potoki

po rozpoznaniu w dniach 17 października 2018 roku i 14 listopada 2018 roku

sprawy **K. A.**

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii,

A. B.

oskarżonej o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii,

R. B. (1)

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii,

B. B. (...)

oskarżonego za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii,

P. G. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 65 § 1 kk,

K. K. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 kk, art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 65 § 1 kk oraz art. 178a § 1 kk,

D. N.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu narkomanii,

F. P.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 2 oraz art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 178a § 1 kk,

M. P. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 65 § 1 kk,

M. P. (2)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 65 § 1 kk,

P. S.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

T. S.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 kk, art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 65 § 1 kk,

P. W.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

R. W.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora w stosunku do oskarżonych: K. A., A. B., B. B., D. N., F. P., P. S., P. W. i R. W. oraz przez oskarżonych: P. G. (1), K. K. (1), F. P., M. P. (1), M. P. (2), T. S. i P. W.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 14 lutego 2018 roku, sygn. akt III K 170/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. K. (1) w ten sposób, że:

a) **karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu K. K. (1), za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane mu w punkcie II części rozstrzygającej, obniża do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

b) **karę łączną wymierzoną oskarżonemu K. K. (1) w punkcie XXXV części rozstrzygającej, obniża do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;**

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego T. S. w ten sposób, że:

a) karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu T. S., za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane mu w punkcie VIII części rozstrzygającej, obniża do 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

b) karę łączną wymierzoną oskarżonemu T. S. w punkcie XXXV części rozstrzygającej, obniża do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- od dnia 19 lutego 2016r. do dnia 20 listopada 2017r.;
- od dnia 4 grudnia 2017r. do dnia 14 listopada 2018r.;

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej P. G. (1) w ten sposób, że:

a) karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonej P. G. (1), za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane jej w punkcie XI części rozstrzygającej, na podstawie art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k., nadzwyczajnie łagodzi do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) karę łączną wymierzoną oskarżonej P. G. (1) w punkcie XXXV części rozstrzygającej, obniża do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej M. P. (2) w ten sposób, że:

a) karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonej M. P. (2), za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane jej w punkcie XIII części rozstrzygającej, na podstawie art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k., nadzwyczajnie łagodzi do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) karę łączną wymierzoną oskarżonej M. P. (2) w punkcie XXXV części rozstrzygającej, obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej M. P. (1) w ten sposób, że:

a) karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonej M. P. (1), za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane jej w punkcie XV części rozstrzygającej, na podstawie art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k., nadzwyczajnie łagodzi do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) karę łączną wymierzoną oskarżonej M. P. (1) w punkcie XXXV części rozstrzygającej, obniża do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego F. P. w ten sposób, że:

a) na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w imieniu ojca oskarżonego F. P. wpisując prawidłowe imię (...) w miejsce pomyłkowo wskazanego imienia (...);

b) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w wysokości 570,- (pięciuset siedemdziesięciu) złotych osiągniętej przez oskarżonego

F. P. z przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego mu w punkcie XVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku;

c) karę łączną wymierzoną oskarżonemu F. P. w punkcie XXXV części rozstrzygającej, obniża do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VII. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: D. N. , R. B. (1) , B. B. (...) , P. S. , K. A. , R. W. , P. W. i A. B. w ten sposób, że zasądza od wymienionych oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich wydatki Skarbu Państwa w trakcie śledztwa oraz wydatki Skarbu Państwa w postępowaniu przed sądem I instancji, w tym wymierza im opłaty za pierwszą instancję odpowiednio:

1) wobec oskarżonych: D. N. i B. B. (...) w wysokości po 350,- (trzysta pięćdziesiąt) złotych;

2) wobec oskarżonych: R. B. (1), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. w wysokości po 250,- (dwieście pięćdziesiąt) złotych;

VIII. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. K. (1), T. S., P. G. (1), M. P. (2), M. P. (1), D. N., F. P., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. utrzymuje w mocy;

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: M. Ż., R. K. i P. C. po 720,- (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym: T. S., P. G. (1) i M. P. (2), a także po 165,60 (sto sześćdziesiąt pięć 60/100) złotych tytułem zwrotu podatku VAT;

X. zasądza od oskarżonych: K. K. (1), T. S., P. G. (1), M. P. (2), M. P. (1), F. P., D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich wydatki Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym, w tym wymierza im odpowiednio opłaty:

1) wobec oskarżonych: K. K. (1) i T. S. w wysokości po 1.400,- (jednym tysiącu czterysta) złotych opłaty za obie instancje;

2) wobec oskarżonej P. G. (1) w wysokości 1.180,- (jednego tysiąca stu osiemdziesięciu) złotych opłaty za obie instancje;

3) wobec oskarżonej M. P. (2) w wysokości 800,- (ośmuset) złotych opłaty za obie instancje;

4) wobec oskarżonej M. P. (1) w wysokości 680,- (sześciuset osiemdziesięciu) złotych opłaty za obie instancje;

5) wobec oskarżonego F. P. w wysokości 300,- (trzystu) złotych opłaty za obie instancje;

6) wobec oskarżonych: D. N. i B. B. (...) w wysokości po 350,- (trzysta pięćdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję;

7) wobec oskarżonych: R. B. (1), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. w wysokości po 250,- (dwieście pięćdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy we Wrocławiu skierował akt oskarżenia przeciwko szeregu osobom, w tym wobec :

1) K. K. (1) o to, że:

I. w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, kierował działającą na terenie W. woj. (...), zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził M. P. (2), T. S., P. G. (1) i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu wprowadzanie do obrotu na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.;

II. w okresie od czerwca 2015 roku do lipca 2015 roku we W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wielokrotnie wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 427, 5 gramów stanowiących 4275 sztuk handlowych o wadze 0,1 g a także środek odurzający w postaci tabletek (...) w ilości nie mniejszej niż 2 sztuki, w ten sposób, że zbył je osobom trzecim oraz T. S., celem dalszej odsprzedaży innym osobom,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w dniu 19 lutego 2016 roku we W., województwa (...) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci rewolweru o nazwie (...) kal. 10 mm o nr (...) - (...),

- tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.;

IV. w dniu 19 lutego 2016 roku we W. na ul. (...), będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci (...) o stężeniu 679 ng/ml oraz substancji (...) o stężeniu 57,4 ng/ml kierował samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...),

- tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.;

2) T. S. o to, że:

V. w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, kierował działającą na terenie W. woj. (...), zorganizowaną grupą przestępczą w skład, której wchodził K. K. (2) P. G. (1) i inne osoby, mającą na celu wprowadzanie do obrotu znacznych ilości środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.;

VI. w okresie od marca 2015 roku do lipca 2015 roku we W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie V, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wielokrotnie wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 330, 5 gramów stanowiących 3305 sztuk handlowych o wadze 0,1 g o wartości nie mniejszej niż 9900 złotych a także środek odurzający w postaci tabletek (...) w ilości nie mniejszej niż 35 sztuk, w ten sposób, że zbył je osobom trzecim oraz K. K. (1), celem dalszej odsprzedaży innym osobom,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3) P. G. (1) o to, że:

VII. w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, brała udział w działającej na terenie W. i innych miejscowości woj. (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez T. S. w skład, której wchodził K. K. (3) i inne osoby, mającej na celu wprowadzanie do obrotu na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

VIII. w okresie od kwietnia 2015 roku do czerwca 2015 roku we W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kilkakrotnie wprowadziła do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 45 gramów stanowiących 450 działek handlowych o wadze 0,1 g a także środek odurzający w postaci tabletek (...) w ilości nie mniejszej niż 10 sztuk, w ten sposób, że zbyła je osobom trzecim celem dalszej odsprzedaży jak również sama udzielała tych środków innym osobom,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4) M. P. (2) o to, że:

IX. w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, brała udział w działającej na terenie W. woj. (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. K. (1) w skład, której wchodził P. G. (1), K. K. (1), T. S. i inne osoby, mającej na celu wprowadzanie do obrotu na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

X. w okresie od czerwca 2015 roku do lipca 2015 roku we W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kilkakrotnie wprowadziła do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 161 gramów stanowiących 1610 działek handlowych o wadze 0,1 g, w ten sposób, że zbyła je osobom trzecim celem dalszej odsprzedaży jak również sama udzielała tych środków innym osobom,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

5) M. P. (1) o to, że:

XI. w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, brała udział w działającej na terenie W. i innych miejscowościach woj. (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. K. (1) i T. S., w skład której wchodził M. P. (2), P. G. (1) i inne osoby mającej na celu wprowadzanie do obrotu na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

XII. w okresie od marca 2015 roku do lutego 2016 roku we W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kilkakrotnie wprowadziła do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 250 gramów stanowiących 2500 działek handlowych o wadze 0,1 g, w ten sposób, że zbyła je osobom trzecim,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

6) D. N. o to, że:

XIII. w dniu 3 lipca 2015 r. we W., województwa (...), zakupił od K. K. (1), a następnie posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci 150 gram (...),

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

7) F. P. o to, że:

XIV. w dniu 5 października 2016 roku we W., bezpośrednio przy sobie oraz w samochodzie marki S. (...) o nr rej. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 125,99 gram netto oraz znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...) w ilości 138,67 grama netto oraz 299 sztuk tabletek (...),

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

XV. w lutym 2016 roku we W. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom Ustawy udzielił K. K. (4) substancje psychotropowe w postaci 18 sztuk tabletek (...) oraz nie mniej niż 15 gramów (...),

- tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

XVI. w dniu 5 października 2016 roku we W. przy ul. (...), woj. (...), będąc pod wpływem substancji psychotropowej w postaci (...) o stężeniu 406 ng/ml oraz o substancji psychoaktywnej w postaci (...) o stężeniu 5,76,4 ng/ml kierował samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...),

- tj. o przestępstwo z art z 178a § 1 k.k.;

8) R. B. (1) o to, że:

XVII. w dniu 30 lipca 2015 r. we W., województwa (...), zakupił od P. G. (1), a następnie posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci (...) w ilości nie mniejszej niż 2 (dwa) gramy,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

9) B. B. (pop. Zalewa) o to, że:

XVIII. w czerwcu 2015 r. we W., województwa (...), zakupił od P. G. (1), a następnie posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci (...) w ilości nie mniejszej niż 5 (pięć) gramów,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

XIX. w czerwcu 2015 r. we W., województwa (...), zakupił od T. S., a następnie posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci (...) w ilości nie mniejszej niż 5 (pięć) gramów,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

10) P. S. o to, że:

XX. w dniu 19 marca 2015 r. we W., województwa (...), zakupił od T. S., a następnie posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci nie mniej niż 2 (dwa) gramy (...),

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

11) K. A. o to, że:

XXI. w okresie od 16.04.2015 r. do dnia 08 maja 2015 r. we W., województwa (...), zakupił od T. S., a następnie posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci nie mniej niż 3 (trzy) gramy (...),

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

12) R. W. to, że :

XXII. w dniu 19 marca 2015 roku we W., województwa (...), zakupił od K. K. (1), a następnie posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci nie mniej niż 2 (dwa) gramy (...),

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

13) P. W. o to, że:

XXIII. w dniu 05 czerwca 2015 r. we W., województwa (...), zakupił od T. S., a następnie posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci 5 (pięciu) gram (...),

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

14) A. B. o to, że :

XXIV. w okresie od maja do lipca 2015 r. we W., województwa (...), otrzymała od K. K. (1), a następnie posiadała wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci 3 (trzech) gram (...) oraz 3 (trzech) tabletek (...),

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2018r.sygn. akt III K – 170/17Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

I. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, kierował działającą na terenie W. woj. (...), zorganizowaną grupą przestępczą w skład, której wchodził M. P. (2), M. P. (1) i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu obrót na terenie Polski znacznymi ilościami środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych, tj. czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **K. K. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2015 roku do lipca 2015 roku we W., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 176,5 gramów stanowiących 1765 działek handlowych o wadze 0,1 g, a także środek odurzający w postaci tabletek (...) w ilości nie mniejszej niż 2 sztuki, w ten sposób, że zbył je osobom trzecim i T. S., celem dalszej odsprzedaży innym osobom, jak również udzielał tych środków innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez K. K. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku w kwocie 3 530,00 (trzy tysiące pięćset trzydzieści) złotych;

IV. oskarżonego **K. K. (1)** uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 263 § 2 k.k. i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;

V. uznał oskarżonego **K. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 42 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec K. K. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 3 (trzech) lat;

VII. oskarżonego **T. S.** uznał za winnego tego, że w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku kierował działającą na terenie W. woj. (...), zorganizowaną grupą przestępczą w skład, której wchodził P. G. (1) i inne osoby, mającą na celu obrót znacznymi ilościami środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych tj. czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego **T. S.** uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2015 roku do lipca 2015 roku we W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wielokrotnie uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 210, 5 gramów stanowiących 2105 działek handlowych o wadze 0,1 g o wartości nie mniejszej niż 4210 złotych, a także środkiem odurzającym w postaci tabletek (...) w ilości nie mniejszej niż 33 sztuk, w ten sposób, że zbył je osobom trzecim i K. K. (1), celem dalszej odsprzedaży innym osobom, jak również udzielał tych środków innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest czynu z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

IX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez T. S. z przestępstwa opisanego w punkcie VIII części dyspozytywnej wyroku w kwocie 4 705,00 (cztery tysiące pięć) złotych;

X. oskarżoną **P. G. (1)** uznał za winną tego, że w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, brała udział w działającej na terenie W. i innych miejscowości woj. (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez T. S. w skład, której wchodziły inne osoby, mającej na celu obrót znacznymi ilościami środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności;

XI. uznał oskarżoną **P. G. (1)** za winną tego, że w okresie od kwietnia 2015 roku do czerwca 2015 roku we W., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie X, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczyła w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 35 gramów stanowiących 350 działek handlowych o wadze 0,1 g, a także środkiem odurzającym w postaci tabletek (...) w ilości nie mniejszej niż 10 sztuk, w ten sposób, że zbyła je osobom trzecim celem dalszej odsprzedaży, jak również udzielała tych środków innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest czynu z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

XII. oskarżoną **M. P. (2)** uznał za winną tego, że w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, brała udział w działającej na terenie W. woj. (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. K. (1) w skład, której wchodził M. P. (1) i inne osoby, mającej na celu obrót na terenie Polski znacznymi ilościami środków odurzających oraz popełnianie

przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności;

XIII. oskarżoną **M. P. (2)** uznał winną tego, że w okresie od czerwca 2015 roku do lipca 2015 roku we W., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XII części dyspozytywnej wyroku, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczyła w obrocie znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 45 gramów stanowiących 450 działek handlowych o wadze 0,1 g, w ten sposób, że zbyła je osobom trzecim celem dalszej odsprzedaży, jak również udzielała tych środków innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest czynu z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

XIV. oskarżoną **M. P. (1)** uznał za winną tego, że w okresie od 2015 roku do lutego 2016 roku, brała udział w działającej na terenie W. i innych miejscowościach woj. (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. K. (1), w skład której wchodziła M. P. (2) i inne osoby mającej na celu obrót na terenie Polski znacznymi ilościami środków odurzających oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności;

XV. oskarżoną **M. P. (1)** uznał za winną tego, że w okresie od marca 2015 roku do lutego 2016 roku we W., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XIV, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczyła w obrocie znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 25 gramów stanowiących 250 działek handlowych o wadze 0,1 g, w ten sposób, że zbyła je osobom trzecim, jak również udzielała tych środków innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest czynu z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

XVI. oskarżonego **D. N.** uznał za winnego tego, że w okresie od 2013r. do stycznia 2016r. we W., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkanaście razy zakupił od K. K. (1), a następnie posiadał środki odurzające w ilości nie mniejszej niż 22 gramy (...), tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 (pięćdziesiąt) złotych;

XVII. oskarżonego **F. P.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVIII. oskarżonego **F. P.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. oskarżonego **F. P.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, iż oskarżony znajdował się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci (...) o stężeniu 406

ng/ml oraz o substancji psychoaktywnej w postaci (...) o stężeniu 5,76 ng/ml, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 42 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec F. P. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 3 (trzech) lat;

XXI. oskarżonego **R. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 (pięćdziesiąt) złotych;

XXII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego R. B. (1) nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia MONAR Poradnia Profilaktyki, (...) we W. ul. (...), W. w wysokości 1000,00 (tysiąc) złotych;

XXIII. oskarżonego **B. B.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie XVIII i XIX części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, iż ilość środka odurzającego w postaci (...) zakupionego od T. S., a posiadana przez oskarżonego wynosiła 3 gramy oraz, iż czynów tych B. B. dopuścił się w ramach czynu ciągłego, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 (pięćdziesiąt) złotych;

XXIV. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego B. B. nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) we W. ul. (...), W. w wysokości 1500,00 (tysiąc pięćset) złotych;

XXV. oskarżonego **P. S.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 (pięćdziesiąt) złotych;

XXVI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego P. S. nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) we W. ul. (...), W. w wysokości 1000,00 (tysiąc) złotych;

XXVII. oskarżonego **K. A.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 (pięćdziesiąt) złotych;

XXVIII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego K. A. nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) we W. ul. (...), W. w wysokości 1000,00 (tysiąc) złotych;

XXIX. oskarżonego **R. W.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku, przyjmując, iż czynu tego dopuścił się w dniu 17 lipca 2015r., tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 (pięćdziesiąt) złotych;

XXX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego R. W. nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) we W. ul. (...), W. w wysokości 1000,00 (tysiąc) złotych;

XXXI. oskarżonego **P. W.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.

62 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego P. W. nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) we W. ul. (...), W. w wysokości 1000,00 (tysiąc) złotych;

XXXIII. oskarżoną **A. B.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku przy czym z opisu czynu eliminuje stwierdzenie „otrzymała od K. K. (1)”, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył jej karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 (pięćdziesiąt) złotych;

XXXIV. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonej A. B. nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) we W. ul. (...), W. w wysokości 1000,00 (tysiąc) złotych;

XXXV. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i wymierzył kary łączne:

- **K. K. (1)** karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,
- **T. S.** karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- **P. G. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- **M. P. (2)** karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- **M. P. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- **F. P.** karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXVI. na podstawie art. 63 § 1 i 2 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- K. K. (1) od dnia 19 lutego 2016r. godz. 22:30 do 14 lutego 2018r., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- T. S. od dnia 19 lutego 2016r. godz. 19:30 do dnia 14 lutego 2018r., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- P. G. (1) od dnia 19 lutego 2016r. godz. 19:40 do dnia 20 czerwca 2016r. godz. 15:00, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- M. P. (2) od dnia 19 lutego 2016r. godz. 21:50 do dnia 17 lipca 2017r. godz. 15:30, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- M. P. (1) od dnia 19 lutego 2016r. godz. 19:10 do dnia 24 marca 2016r. godz. 15:05, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- D. N. w dniu 7 kwietnia 2016r., na poczet orzeczonej kary grzywny,
- F. P. od dnia 5 października 2016r. godz. 02:15 do dnia 14 listopada 2017r. godz. 13:30, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności,
- R. B. (1) w dniu 23 stycznia 2017r. od godz. 21:30 do godz. 23:00,
- B. B. w dniu 7 lutego 2017r., na poczet orzeczonej kary grzywny,

- P. S. w dniu 30 marca 2017r., na poczet orzeczonej kary grzywny,
- K. A. w dniu 30 marca 2017r., na poczet orzeczonej kary grzywny,
- R. W. w dniu 31 marca 2017r., na poczet orzeczonej kary grzywny;

XXXVII. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych Drz 1001970/17-1001973/17 (k. 1516-1517), Drz 1100/16-1105/16 (k. 3189);

XXXVIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił:

- K. K. (1) dowody rzeczowe Drz 1001960/17 i Drz 1001961/17 (k. 451-452),
- T. S. dowody rzeczowe Drz 1001966/17-1001969/17 (k. 1075-1076),
- M. P. (2) dowód rzeczowy Drz 1001962/17 (k. 1411),
- M. P. (1) dowody rzeczowe Drz 1001963/17-1001965/17 k. (...)- (...),
- F. P. dowody rzeczowe Drz 1099/16, 1106/16, 1107/16, 1108/16 (k. 3189);

XXXIX. na podstawie art. 29 ustawy – Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. M. Ż. kwotę 2287,80 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt siedem 80/100) złotych brutto tytułem obrony z urzędu świadczonej T. S.,
- adw. R. K. kwotę 2287,80 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt siedem 80/100) złotych brutto tytułem obrony z urzędu świadczonej P. G. (1),
- adw. P. C. kwotę 2287,80 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt siedem 80/100) złotych brutto tytułem obrony z urzędu świadczonej M. P. (2);

XL. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym odstąpił od wymierzenia im opłat.

Apelacje od powyższego wyroku wniosły następujące strony procesowe, zaskarżając to orzeczenie:

1) Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu na niekorzyść oskarżonych:

- F. P. – w części dotyczącej orzeczenia o karach jednostkowych wymierzonych za przestępstwa przypisane w punktach XVII, XVIII i XIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej w punkcie XXXV części rozstrzygającej, a także w części dotyczącej braku orzeczenia o środku kompensacyjnym przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;
- D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. – w części dotyczącej orzeczenia o zwolnieniu z kosztów sądowych;

2) obrońca z wyboru oskarżonego K. K. (1), adw. M. E. – w całości co do przestępstw z art. 258 § 3 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (przypisanych punktach I i II części rozstrzygającej) oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. (przypisane w punkcie V części rozstrzygającej) i w konsekwencji o karze łącznej;

3) obrońca z urzędu oskarżonego T. S., adw. M. Ż. – w całości;

- 4) obrońcy z urzędu oskarżonej P. G. (1), adw. R. K. – w części dotyczącej orzeczenia o karach jednostkowych i karze łącznej;
- 5) obrońcy z urzędu oskarżonej M. P. (2), adw. P. C. – w całości;
- 6) obrońcy z wyboru oskarżonej M. P. (1), adw. K. T. (1) – w całości;
- 7) obrońca z wyboru oskarżonego F. P., adw. M. K. – w całości co do przestępstw z art. 62 ust. 2 oraz z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (przypisanych punktach XVII i XVIII części rozstrzygającej) oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. (przypisane w punkcie XIX części rozstrzygającej) i w konsekwencji o karze łącznej;
- 8) obrońca z wyboru oskarżonego P. W., adw. M. G. – w całości.

Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, powołując się na przepisy art. 438 pkt 1, 2 i 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność kar wymierzonych oskarżonemu F. P. w punkcie XXXV części dyspozytywnej wyroku, polegającą na orzeczeniu nieadekwatnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak również zaniechaniu w oparciu o przepis art. 33 § 2 k.k. orzeczenia wnioskowanej kary grzywny, wynikającej z niedostatecznie uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających, a tym samym niezastosowania w należyтым stopniu dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., poprzez wymierzenie temu oskarżonemu rażąco niskich kar cząstkowych za poszczególne czyny przypisane mu w części dyspozytywnej wyroku, podczas gdy wina, motywacja, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, ukierunkowanie działań na bezwzględne uzyskanie korzyści majątkowych, przy uwzględnieniu sposobu i okoliczności ich popełnienia oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa nie uzasadniały tak niskiego wymiaru kary;

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 45 § 1 k.k. poprzez zaniechanie orzeczenia wobec oskarżonego F. P. za przypisane mu w punkcie XVIII części dyspozytywnej wyroku przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179, poz. 1485, tekst jednolity z 10 stycznia 2012 r., Dz.U.2012 r., poz. 124 z późniejszymi zmianami) środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia tegoż przestępstwa w kwocie 3.270 zł, podczas gdy powołany powyżej przepis obliguje Sąd do jego zastosowania;

III. obrazę przepisów postępowania karnego, a to art. 624 § 1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez bezzasadne zwolnienie oskarżonych: D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. z zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w sytuacji gdy brak jest podstaw do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową oraz rodzinną, bądź aby przemawiały za tym względy słuszności.

Podnosząc powyższe zarzuty Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu wniósł o:

- I. uchylenie orzeczenia o karze łącznej w pkt XXXV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i wymierzenie F. P. za przypisane czyny jednostkowe w punkcie XVII – kary 3 lat pozbawienia wolności, w punkcie XVIII – kary 2 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł, w punkcie XIX – roku pozbawienia wolności, a tym samym orzeczenie kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności i orzeczenie na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wymiarze 50 stawek po 100 zł każda;
- II. zmianę zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do punktu XVIII wyroku poprzez orzeczenie wobec F. P. na podstawie art. 45 k.k. przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia zarzucanego mu przestępstwa w kwocie 3.270 zł;

III. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej punkcie XL i zasądzenie od oskarżonych: D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. przypadającej na nich części kosztów sądowych przy pozostawieniu bez zmian pozostałych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.

Na rozprawie apelacyjnej, prokurator zmodyfikował żądanie apelacji, wnosząc o: orzeczenie na podstawie 45 § 1 k.k. przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego F. P. z przestępstwa w wysokości 570 zł, gdyż wymieniona w apelacji wartość wynikała z omyłki rachunkowej.

Obrońca z wyboru oskarżonego K. K. (1), adw. M. E., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), polegający na przyjęciu, iż oskarżony K. K. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził: M. P. (2), M. P. (1) i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu obrót na terenie Polski znacznymi ilościami środków odurzających, tj. przypisanie mu czynu z art. 258 § 3 k.k., gdy tymczasem analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego – w ocenie oskarżonego K. K. (1) – nie dawała podstaw do przyjęcia istnienia takiej struktury, a co za tym idzie, braku kierownictwa wymienionego oskarżonego w takiej nieistniejącej strukturze;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), polegający na przyjęciu, iż oskarżony K. K. (1) w ramach swojej działalności przestępczej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci (...) w ilości nie mniejszej niż 176,5 gramów, oraz środka odurzającego w postaci 2 tabletek (...), tj. przypisanie mu czynu z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdy tymczasem analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego – w ocenie oskarżonego K. K. (1) – nie dawała podstaw do przyjęcia istnienia obrotu taką ilością substancji psychotropowej;

3) obrazę prawa materialnego, a to przepisu art. 58 § 1 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego K. K. (1), mocą punktu V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, za czyn z art. 178a § 1 k.k., bezwzględnej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy braku uzasadniania, dlaczego w przypadku gdy ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, orzeczenie kary pozbawienia wolności jest możliwe tylko wtedy, gdy inna kara nie może spełnić celów kary;

4) obrazę prawa materialnego, a to przepisu art. 53 k.k. oraz art. 55 k.k. poprzez rażącą wręcz dysproporcję w karach wymierzonych oskarżonemu K. K. (1) w punkcie II części dyspozytywnej wyroku oraz oskarżonemu T. S. w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku, przy tożsamości kwalifikacji prawnej przedmiotowych czynów, przy przyjęciu, iż oskarżony T. S. wprowadził do obrotu nie mniej niż 210,5 gramów (...), oraz nie mniej niż 33 sztuk tabletek (...) i wymierzeniu mu za to kary 4 lat pozbawienia wolności, gdy tymczasem oskarżonemu K. K. (1), przy przyjęciu wprowadzeniu przez niego do obrotu znacznie mniejszej ilości środków odurzających (176,5 gramów (...)) i 2 sztuk tabletek (...) wymierzono taką samą karę 4 lat pozbawienia wolności i taką samą grzywnę;

5) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt. 2 k.p.k.), a to przepisu art. 4 k.p.k. poprzez badanie i uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym zaniechaniu badania i nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na jego korzyść, przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów;

6) z daleko idącej ostrożności procesowej również – rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z wyboru oskarżonego K. K. (1), adw. M. E. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. K. (1) od popełnienia przestępstw przypisanych mu w punktach: I i II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

- 2) zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego K. K. (1), za czyn przypisany mu w punkcie V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, kary łagodniejszego rodzaju;
- 3) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
- 4) a nadto, z daleko idącej ostrożności procesowej – zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego K. K. (1) kar pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

Obrońca z urzędu oskarżonego T. S., adw. M. Ż., powołując się na przepisy art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k., mających wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony T. S.:
 - a) działał w zorganizowanej grupie przestępczej wraz z pozostałymi współoskarżonymi oraz że taką grupą kierował;
 - b) celem zmaksymalizowania zysku, mieszał (...) z (...), (...) lub (...);
 - c) sprzedał narkotyki w celu ich dalszej odsprzedaży;
 - d) sprzedawał znaczną ilość narkotyków;
- 2) rażąco niewspółmierność kary do stopnia winy oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z urzędu oskarżonego T. S., adw. M. Ż. wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu przez Sąd I instancji.

Obrończyni z urzędu oskarżonej P. G. (1), adw. R. K., powołując się na przepis art. 438 pkt 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła: orzeczoną rażąco niewspółmiernie surową karę pozbawienia wolności i niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W uzasadnieniu apelacji, obrończyni oskarżonej P. G. (1) podniosła, że Sąd Okręgowy w niedostatecznym stopniu uwzględnił okoliczności łagodzące w stosunku do oskarżonej, w tym zwłaszcza jej dotychczasową niekaralność, wiek i pełną współpracę przy wyjaśnieniu sprawy. Zdaniem obrończyni, nie ulegało wątpliwości, że 22-letnia P. G. (1), co zresztą podkreślał prokurator w mowie końcowej, w sposób bardzo istotny przyczyniła się do wyjaśnienia sprawy. Ujawniła ona informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, a także wskazała na istotne okoliczności jego popełnienia. Także z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że to dzięki wyjaśnieniom oskarżonej P. G. (1) możliwe było skazanie współoskarżonych. Obrończyni podniosła także, że wśród okoliczności łagodzących Sąd I instancji zbyt małe znaczenie przypisał temu, że oskarżona przyznała się do popełnienia przestępstw, wyraziła żal i skruchę, czego wynikiem była podjęta współpraca z organami ścigania. W tych okolicznościach, zdaniem obrończyni, niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do młodocianej oskarżonej, polegającego na warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, nosi cechy rażącej surowości. Oceniając właściwości i warunki osobiste oskarżonej, obrończyni oskarżonej P. G. (1) zwróciła uwagę, że w okresie objętym zarzutem była ona uzależniona od środków odurzających i działała pod silnym wpływem osób, które jej te środki dostarczały.

Podnosząc powyższy zarzut, obrończyni z urzędu oskarżonej P. G. (1), adw. R. K. wniosła o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;
- 2) zasądzenie kosztów niepopłaconej obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, według obowiązujących przepisów.

Obrończyni z urzędu oskarżonej M. P. (2), adw. P. C., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającą wpływ na jego treść, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i oparciu ustaleń faktycznych jedynie na części przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów, ocenionych wbrew regułom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez dostatecznego uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej, w szczególności poprzez nieuwzględnienie treści zeznań odczytanych i potwierdzonych przez świadków: K. K. (4), P. J., P. D., W. C., M. Z., K. F., K. K. (3), a także wyjaśnień złożonych przez pozostałych oskarżonych oraz materiałów kontroli operacyjnej wskazujących, że M. P. (2) nie brała udziału w działającej na terenie W. zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. K. (1) i T. S. oraz w jej ramach nie dokonywała obrotu substancjami odurzającymi;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przez niezasadne przyjęcie, że zachowanie oskarżonej:

a) wypełnia znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena ustalonego stanu faktycznego oraz zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżona nie tylko nie działała w ramach zorganizowanej grupy przestępczej rzekomo kierowanej przez K. K. (1) i T. S., ale również – wbrew ogólnikowym ustaleniom Sądu meriti – nie miała w ogóle świadomości jej istnienia;

b) wypełnia znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena ustalonego stanu faktycznego oraz zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżona nie uczestniczyła w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci (...). dopuszczając się tego czynu w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. bowiem materiały kontroli operacyjnej (komunikaty zbiorcze), stanowią wyłącznie dowód odebrania przez oskarżoną 6 połączeń przychodzących na numer telefonu, który stale użytkował oskarżony K. K. (1), natomiast żadne inne dowody, nie wskazują, jakoby oskarżona miała dokonywać transakcji narkotykowych na polecenie oskarżonego K. K. (1) pod jego nieobecność w lokalu przy ul. (...) we W. (w tym: informować potencjalnych nabywców o dostępności i cenie narkotyków, oraz przygotowywać porcje narkotyków poprzez oddzielenie ich i odważenie), ani tym bardziej uczestniczyć w rzekomych transakcjach dokonywanych przez oskarżonego K. K. (1) poza rzeczonym lokalem, celem dostarczenia i odbioru narkotyków;

3) rażącą niewspółmierność kary, na skutek niedostatecznego uwzględnienia okoliczności łagodzących, co w świetle stopnia szkodliwości i wagi popełnionego czynu, należy uznać za przejaw nieadekwatnego rygoryzmu, jako że ujawnione kontrola operacyjną czynu w postaci odebrania przez oskarżoną sześciu połączeń przychodzących na numer telefonu, użytkowanego przez ówczesnego partnera oskarżonej, miały charakter incydentalny, spontaniczny oraz ograniczony do zamkniętej grupy, która wbrew ustaleniom Sądu a quo nie miała charakteru przestępczego, a wyłącznie koleżeński.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrończyni z urzędu oskarżonej M. P. (2), adw. P. C. wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej M. P. (2) od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa uczestniczenia z zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu obrót na terenie Polski znacznymi ilościami środków odurzających, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. (opisanego w punkcie XII wyroku);

2) zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę opisu czynu określonego w punkcie XIII wyroku poprzez wyeliminowanie sformułowania: „(...) zbyła je osobom trzecim celem dalszej odsprzedaży, jak również udzielała tych środków innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, a wobec powyższego – wymierzenie oskarżonej kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

3) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji, celem ponownego rozpoznania.

Obrończyni z wyboru oskarżonej M. P. (1), adw. K. T. (1), powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności, w szczególności wyjaśnienia oskarżonej P. G. (1) oraz materiały znajdujące się w (...), pozwalają na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżona M. P. (1) brała udział w działającej na terenie W. i innych miejscowości woj. (...), zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez K. K. (1), w skład której wchodziła M. P. (2) i inne osoby, mającej na celu wprowadzanie do obrotu na terenie Polski znacznych ilości środków odurzających, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. w sytuacji, gdy oskarżoną M. P. (1) z pozostałymi oskarżonymi łączyły jedynie relacje koleżeńskie i matrymonialne z oskarżonym K. K. (1), a o istnieniu ewentualnej zorganizowanej grupy przestępczej oskarżona nie miała żadnej wiedzy;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności, w szczególności wyjaśnienia oskarżonej P. G. (1) oraz materiały znajdujące się w (...), pozwalają na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżona M. P. (1) w okresie od marca 2015 roku do lutego 2016 roku we W., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczyła w obrocie znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...), łącznie nie mniej niż 25 gramów stanowiących 250 sztuk handlowych o wadze 0,1 g, w ten sposób, że zbyła je osobom trzecim, jak również udzielała tych środków innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest czynu z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w sytuacji, gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu nie pozwala na wyciągnięcie jednoznacznych wniosków w tej kwestii;

3) obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., przez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, nieuwzględniającą w należyтым stopniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonej P. G. (1), poprzez uznanie tychże wyjaśnień za wiarygodne i uczynienie z nich podstawy ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy oraz podstawy przypisania winy oskarżonej M. P. (1) w sytuacji, gdy oskarżona P. G. (1) składając swoje zeznania chciała jedynie obciążyć pozostałych oskarżonych, a jej wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego nigdy nie zostały zweryfikowane przed sądem orzekającym w przedmiotowej sprawie;

4) obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., przez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, nieuwzględniającą w należyтым stopniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie oceny dowodu z transkrypcji prowadzonych przez M. P. (1) rozmów telefonicznych i uznanie, iż z ich treści można przypisać jej udział w zorganizowanej grupie przestępczej i obrocie środkami odurzającymi w sytuacji, gdy ocena taka stanowi nadinterpretację wspomnianych transkrypcji;

5) obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., przez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, nieuwzględniającą w należyтым stopniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie oceny dowodu z wyjaśnień M. P. (1), K. K. (1) i zeznań świadka K. K. (4) dotyczących niewinności oskarżonej M. P. (1) w sytuacji, gdy w przedmiotowym zakresie przytoczone wyjaśnienia i zeznania zasługują na wiarę;

6) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a to art. 410 k.p.k., poprzez brak przesłuchania oskarżonej P. G. (1) bezpośrednio przed orzekającym Sądem w sytuacji, gdy wyjaśnienia tejże oskarżonej stanowią

podstawę ustalenia stanu faktycznego sprawy, a okoliczności przez nią wskazane warunkują przypisanie winy oskarżonym, w tym oskarżonej M. P. (1);

7) w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd Odwoławczy powyższych zarzutów – rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy ilość środków odurzających wprowadzonych rzekomo przez M. P. (1) do obrotu, jakie znajdują się w zarzucie jest niewielka, a sama oskarżona w chwili obecnej jest po leczeniu odwykowym i spodziewa się dziecka.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońcy z wyboru oskarżonej M. P. (1), adw. K. T. (1) wniosła o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych im czynów;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca z wyboru oskarżonego F. P., adw. M. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego, a to art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem posiadana przez oskarżonego ilość narkotyków w dniu 5 października 2016 roku nie wyczerpywała znamiona „znacznej ilości” i czyn winien być kwalifikowany jako popełniony z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na wadliwym ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się sprzedaży K. K. (4) narkotyków w postaci 15 gramów (...) i 18 sztuk tabletek (...) wówczas, gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie takie okoliczności nie wynikają, a stanowią jedynie faktyczną linię obrony K. K. (4), której rola w niniejszym postępowaniu bezspornie wskazuje na fakt, iż obciążając inne osoby w rzeczywistości zagwarantowała sobie bezkarność i przychyłność organów ścigania;

3) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na jednostronnej, fragmentarycznej oraz dowolnej ocenie dowodów zebranych w sprawie, ponieważ Sąd I instancji w sposób jednoznaczny wyraził pogląd, że oskarżony sprzedawał narkotyki K. K. (4) wówczas, gdy jedyny dowód w tym zakresie stanowią pomówienia wymienionej, która w początkowym etapie postępowania V Ds.183.2015 była podejrzana, następnie ukrywała się, po czym zawarła układ z prokuraturą, a następnie ponownie uchylała się od stawiennictwa przed Sądem I instancji, co skutkowało jej poszukiwaniami;

4) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak wnikliwej weryfikacji treści sprzecznych ze sobą zeznań i wyjaśnień K. K. (4) oraz brak ustosunkowania się do nich oraz pominięcie w analizie na korzyść oskarżonego, wówczas gdy świadek K. K. (4) posiadała realny interes procesowy (bardzo niska kara uzgodniona z oskarżycielem publicznym) w celu obciążenia m.in. F. P.;

5) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na braku zamieszczenia w uzasadnieniu tego wyroku:

a) precyzyjnego i wyczerpującego opisu poczynionych ustaleń faktycznych, a zwłaszcza przyjęcia stanowiska, że zeznania K. K. (4) są wiarygodne, przy czym Sąd nie wyjaśnił sprzeczności w zeznaniach złożonych przez świadka w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, marginalizując ich znaczenie, kiedy to już po ustaleniu realnie niskiej kary w trybie dobrowolnego poddania się karze, miała ona rzekomo zeznawać prawdę;

b) precyzyjnego i wyczerpującego przedstawienia oceny przeprowadzonych dowodów oraz kryteriów oceny poszczególnych dowodów, w tym w szczególności jednoznacznego określenia znaczenia dla oceny ich wiarygodności w kontekście dowodów obiektywnych i bezwzględnych oraz wskazania dlaczego Sąd nie przeprowadził dowodów istotnych dla sprawy w celu wyjaśnienia wszelkich wątpliwości, gdzie ocena stanu faktycznego dotyczącego czynów F. P. zajęła Sądowi I instancji niespełna 39 linijek tekstu w uzasadnieniu liczącym 73 strony;

- 6) obrazę prawa, a to art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 178a § 1 k.k. oraz poprzez wymierzenie oskarżonemu realnie wysokich kar za wymienione czyny wówczas, gdy oskarżony, będąc osobą uzależnioną od narkotyków, był w stanie transu i nie potrafił w sposób właściwy pokierować swoim postępowaniem;
- 7) rażącą niewspółmierność kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do stopnia społecznej szkodliwości oraz pominięcie jakichkolwiek okoliczności łagodzących w uzasadnieniu wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z wyboru oskarżonego F. P., adw. M. K. wniósł o:

1) zmianę wyroku:

- a) poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie XIV na czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w tym zakresie o relatywne obniżenie orzeczonej kary i jej warunkowe zawieszenie;
 - b) uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w punkcie XV;
 - c) zamianę kary pozbawienia wolności na karę grzywny za czyn z punktu XVI części wstępnej wyroku;
 - d) ewentualne orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca z wyboru oskarżonego P. W., adw. M. G. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- 1) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na jego treść, to jest art. 7 k.p.k., a to poprzez dowolną interpretację zebranych dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonej P. G. (1) oraz zapisów komunikatów zbiorczych numer 5 z sesji (...) oraz numer 1 z sesji (...) i wyciągnięcie z nich błędnego wniosku w zakresie ustaleń faktycznych, jakoby oskarżony P. W. kupił (...) w ilości 5 gram od T. S. i znalazł się w wyniku tej transakcji w posiadaniu narkotyku, podczas gdy powołane dowody w żaden sposób nie świadczą o tym, aby P. W. kiedykolwiek dokonał faktycznego nabycia (...) od T. S., w tym w szczególności, aby nabycie nastąpiło w dniu 5 czerwca 2015 roku;
- 2) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na jego treść, to jest art. 7 k.p.k., a to poprzez dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego P. W. i uznanie ich w przeważającej części za niewiarygodne. w tym w szczególności w zakresie tego, że nigdy nie dokonał faktycznego nabycia (...) od T. S. i nie wszedł tym samym w posiadanie narkotyku, podczas gdy wyjaśnienia te są szczerze i wiarygodne, a jednocześnie brak jakiegokolwiek dowodu pozwalającego na zakwestionowanie wynikającej z nich wersji zdarzeń.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z wyboru oskarżonego P. W., adw. M. G. wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. W. od zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Nie zasługiwała na uwzględnienie żadna z apelacji wniesionych przez obrońców na korzyść oskarżonych: K. K. (1), T. S., P. G. (1), M. P. (1), M. P. (2), F. P. i P. W.. Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów procesowych oraz błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.). Ani wysunięte w apelacjach obrońców zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja, nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne. Nie doszło także w trakcie ferowania zaskarżonego wyroku do żadnego ze wskazanych we wniesionych środkach odwoławczych uchybień, ani też nie ujawniono w trakcie kontroli instancyjnej innych uchybień o charakterze bezwzględnym, które mogłyby zobowiązać Sąd Odwoławczy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i cofnięcia sprawy do stadium postępowania przed Sądem I instancji.

Apelacje wniesione na korzyść oskarżonych przez ich obrońców, koncentrowały się na zarzutach obrazy przez Sąd I instancji przepisów procesowych, związanych ze sposobem przeprowadzenia postępowania dowodowego,

następnie oceny wiarygodności przedstawionych dowodów, wreszcie podnosiły wadliwość uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, jak również koncentrowały się na błędnych ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do skazania wszystkich oskarżonych za zarzucane im przestępstwa. W pierwszej kolejności należy poczynić szereg uwag natury podstawowej, co do sposobu i prawidłowości przeprowadzenia procesu sądowego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Przeprowadzone przez Sąd I instancji w taki sposób postępowanie dowodowe wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przestępstw przypisanych ostatecznie oskarżonym: K. K. (1), T. S., P. G. (1), K. A., A. B., B. B., D. N., F. P., M. P. (1), M. P. (2), P. S., P. W., R. B. (2) i R. W..

II. Wśród wielu podnoszonych zarzutów w części zasadne były jedynie te dotyczące rażącej niewspółmierności kar wymierzonych poszczególnym oskarżonym (art. 438 pkt 4 k.p.k.), co zostanie omówione w dalszej części uzasadnienia. Prowadziło to do zmiany wyroku w zakresie orzeczonych kar jednostkowych i w konsekwencji kar łącznych w odniesieniu do oskarżonych: K. K. (1), T. S., P. G. (1), M. P. (2), M. P. (1) oraz F. P..

III. W swojej apelacji Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu nie kwestionował prawidłowości ocen dowodowych oraz ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, a także opisu przestępstw przypisanych poszczególnym oskarżonym, jak również ich kwalifikacji prawnej. Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienia apelacja oskarżyciela publicznego w zakresie kwestionującym prawidłowość kar jednostkowych oraz kary łącznej wymierzonej oskarżonemu F. P., gdyż nie tylko nie były to kary rażąco niewspółmierne (zbyt łagodne), lecz wręcz częściowo zasadna była apelacja wniesiona w tym zakresie przez obrońcę oskarżonego F. P., który domagał się orzeczenia łagodniejszej kary łącznej pozbawienia wolności. Jak już wyżej wskazano, argumenty związane ze złagodzeniem kar w stosunku do poszczególnych oskarżonych zostaną omówione w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Natomiast częściowo zasadna okazała się apelacja Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu w zakresie, w jakim podnosił on zarzut obrazy przepisów prawa materialnego (art. 45 § 1 k.k.) poprzez nieorzeczenie w stosunku do oskarżonego F. P. przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa sprzedaży środków odurzających oraz obrazy przepisów postępowania karnego (art. 624 § 1 k.p.k.) poprzez bezzasadne zwolnienie oskarżonych D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B..

Z uwagi na potrzebę przejrzystości argumentacji, w dalszej części uzasadnienia wyroku, zostaną odrębnie omówione poszczególne apelacje, przy czym w znacznie szerszym zakresie zostaną omówione apelacje wniesione przez prokuratora oraz przez obrońców oskarżonych T. S., adw. M. Ż. oraz F. P., adw. M. K., z odniesieniem się do postawionych w nich zarzutów i wniosków oraz prokuratora (art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.).

Zarzuty obrazy przepisów procesowych oraz błędów w ustaleniach faktycznych poniesione w apelacjach obrońców oskarżonych: K. K. (1), T. S., M. P. (1), M. P. (2), F. P. i P. W.

I. Wbrew wywodom zawartym w apelacjach obrońców oskarżonych: K. K. (1), T. S., P. G. (1), M. P. (1), M. P. (2), F. P. i P. W., orzekając w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy we Wrocławiu przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i z niezbędną wnikliwością. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonym zarzuczonych im przestępstw, respektując przy tym zasady procesowe: zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), zasadę domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.), a swoje stanowisko Sąd Okręgowy uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, zgodnie z wszelkimi wymogami określonymi w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przestępstw związanych z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się obrotem substancjami psychotropowymi.

Przestępstwa związane z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej oraz związane z naruszeniem ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisano ostatecznie oskarżonym: K. K. (1), T. S., P. G. (1), M. P. (2) i M. P. (1), a także przestępstw przypisanych oskarżonym: F. P. i P. W..

Zasadnicze ustalenia faktyczne, co do przebiegu przestępstwa, a także roli i przestępczego zaangażowania oskarżonych: K. K. (1) i T. S., w tym ich kierowniczej funkcji w działalności grup, istnienia zorganizowanych grup przestępczych wokół obu wymienionych oskarżonych, w skład których wchodziły inne osoby, w tym P. G. (1), M. P. (2) i M. P. (1), zostały zrekonstruowane na podstawie wyjaśnień oskarżonej P. G. (1) (k. 1111-1113, 1114-1116, 1124, 1147-1149, 1150-1154, 1155-1157, 1184-1188, 1189-1192), R. W. (k. 3484-3485, 3918-3918v), D. N. (k. 1727-1731, 4075v-4077), zeznań D. D. (k. 1765-1770), a także na podstawie materiałów kontroli operacyjnej (k. 15-111).

Na stronach 1-16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 4257-4264v) Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokonał trafnie rekonstrukcji stanu faktycznego i przebiegu przestępstw popełnionych przez oskarżonych, w tym również: K. K. (1), T. S., P. G. (1), M. P. (2), M. P. (1), F. P. i P. W., podając na jakich oparł się dowodach, zaś na stronach 16-56 tegoż uzasadnienia wyroku (k. 4264v-4284v) przedstawił wiernie treść wyjaśnień wszystkich oskarżonych złożonych na poszczególnych etapach postępowania karnego i przeprowadził drobiazgową, wręcz analityczną, ocenę wiarygodności wyjaśnień wszystkich oskarżonych na tle pozostałych dowodów.

Wspomniana analiza materiału dowodowego jest na tyle jasna, przekonująca i komplementarna, że nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać, choć w kontekście zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, warto poczynić kilka uwag dotyczących udziału oskarżonych: K. K. (1), P. G. (1), M. P. (2) i M. P. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, a także zasad funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej.

Ponieważ obrońcy oskarżonych: K. K. (1), P. G. (1), M. P. (2), M. P. (1), F. P. i P. W. nie wystąpili o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, a w swojej apelacji Prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu nie kwestionował prawidłowości ocen dowodowych oraz ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, a także opisu przestępstw przypisanych poszczególnym oskarżonym, jak również ich kwalifikacji prawnej, dalsza część argumentacji związanej z zarzutami obrazy przepisów procesowych oraz błędów w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.) poniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych, w szerszym zakresie zostanie przedstawiona co do oskarżonych: T. S. i F. P., gdyż wyłącznie obrońcy tych oskarżonych złożyli wnioski o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

II. W doktrynie prawa karnego, „zorganizowaną grupę przestępczą” określa się jako ugrupowanie co najmniej trzech osób, mające na celu popełnienie przestępstw (po nowelizacji w 2004r. przepisów art. 65 § 1 k.k. i art. 258 § 1 k.k. – przestępstwa), które nie musi posiadać trwałej, rozwiniętej struktury oraz długofalowego programu działania jak związek przestępczy, jednakże charakteryzuje się elementami zorganizowania, w tym określonym podziałem ról (zob. Z. Cwiągalski [w:], A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiągalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll. Kodeks karny. Część szczególna. Tom II, Komentarz do art. 117-277 k.k., Kraków 2016).

Prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, że K. K. (1) i T. S. kierowali zorganizowanymi grupami przestępczymi. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że istniały grupy mające na celu popełnienie przestępstw. Prawidłowo określili skład personalny, który był powiązany z koniecznymi dla popełnienia tego czynu cechami organizacyjnymi. Wskazał również Sąd orzekający na dowody potwierdzające świadome i objęte wolą zorganizowanie takich grupy i kierowanie nimi. Nie nasuwa żadnych zastrzeżeń przyjęty – stosunkowo niedługi – czas działania owych grup skupionych wokół wyżej wskazanych oskarżonych. Te wszystkie kwestie były przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego. Sąd wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku elementy, które zgodnie z poglądami doktryny i judykatury charakteryzują grupę przestępczą: struktura, uporządkowanie, występowanie określonych ról w ramach struktury, wspólne planowanie, zdobywanie i przysposabianie środków, poczucie więzi i wspólnoty pomiędzy członkami grupy. Wymieniając owe elementy (cechy) na stronach 60-61 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 4286v-4287) Sąd I instancji przyjął, że jednym z nich (statuującym istnienie grupy) jest okoliczność, iż w grupie przestępczej występuje element

kierownictwa i dyscypliny. Ponadto, odwołał się również do elementu funkcjonalnego i dynamicznego, tym samym dostrzegł wszystkie niezbędne do przypisania statusu grupy przestępczej. Wskazane oceny i argumenty należy w pełni zaaprobować.

Lektura akt sprawy, w tym głównie wyjaśnień oskarżonej P. G. (1), pozwala stwierdzić, że osoby wchodzące w skład grupy znały się i łączyły ich nie tylko kontakty towarzyskie, czy też koleżeńskie. Oskarżeni to osoby w wieku 22-37 lat, spędzającymi wspólnie czas w zajmowanych przez siebie mieszkaniach, do którego przychodzili zainteresowani zakupem środków odurzających. Między oskarżonymi istniała wzajemna akceptacja, wewnętrzna solidarność i gotowość do wprowadzania środków do obrotu. Udział w tym obrocie, przy zaangażowaniu kilku osób był możliwy jedynie dzięki działaniu grupowemu, które musiało być zaplanowane, zorganizowane i realizowane w sposób skoordynowany, zgodny ze ściśle ustalonym podziałem zadań (ról). Są to elementy (wbrew twierdzeniom obrońców oskarżonych, w tym T. S.), które wyraźnie obrazują funkcjonowanie zorganizowanej grupy przestępczej.

Jeżeli chodzi o zorganizowane grupy przestępcze, na czele których stali oskarżeni: K. K. (1) i T. S. (choć na marginesie można bronić tezy prokuratora z aktu oskarżenia, że była to jedna zorganizowana grupa przestępcza), to miały one wypracowany system wprowadzania środków odurzających do obrotu. Punktem centralnym było wynajęte przez T. S. mieszkanie, mieszczące się na ul. (...) we W. oraz mieszkanie przy ul. (...) we W., zajmowane przez współoskarżonego K. K. (1). Do miejsc tych przychodziły zainteresowane zaufane osoby. Wymaga podkreślenia, że system sprzedaży przebiegał dwutorowo: albo wcześniej zainteresowany kontaktował się z T. S. (lub K. K. (1)) wskazując w slangu osób zażywających środki odurzające i handlujących nimi, jaką ilość środków chce nabyć, albo kupujący bezpośrednio udawał się pod adres zamieszkania T. S. (lub K. K. (1)), zdając sobie sprawę, że może tam nabyć narkotyki. Również w tym zakresie rola obu oskarżonych była kluczowa, ponieważ to oni dokonywali rozliczenia przeprowadzanych transakcji.

Grupy posiadały narzędzia do popełnienia przestępstw w postaci mieszkań, w których środki były porcjowane i rozprowadzane, wagę elektroniczną służącą do porcjowania narkotyków, ale również telefony komórkowe za pomocą, których kontaktowali się z odbiorcami. Dysponowały zapleczem personalnym, gdyż były w stanie zorganizować w razie nieobecności oskarżonych: K. K. (1) i T. S. – osoby oddające narkotyki w komis w jego imieniu – do których słusznie zakwalifikowano M. P. (1), M. P. (2), P. G. (2). W tym zakresie istotne pod względem dowodowym okazują się zarówno wyjaśnienia oskarżonej P. G. (1) – członka grupy T. S., ale również świadków spoza struktury – R. B. (1), K. A., a także wyniki kontroli operacyjnej.

Wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych, miało w niniejszej sprawie charakter zaplanowany na płaszczyźnie personalnej (zaangażowanie poszczególnych osób), jak również przedmiotowej (co do rodzaju wprowadzanych do obrotu środków). Sąd Okręgowy zaakcentował trafnie system podziału ról w grupie, wskazując m.in. że to oskarżony T. S. i K. K. (1) sprzedawali środki odurzające osobom trzecim, na zasadzie tzw. „komisu” w ilościach przez odbiorcę żądanych (do kwestii tej odniosła się szczegółowo w swoich wyjaśnieniach oskarżona P. G. (1) oraz świadek K. K. (4)). Wyniki kontroli operacyjnej (k. 15-111), zwłaszcza zapisy rozmów między członkami grup, pozwoliły Sądowi I instancji w pełni prawidłowo ustalić zasady wprowadzania środków odurzających do obrotu oraz personalia sprawców.

W niniejszej sprawie spełniony został również ostatni z wymogów przypisania działania w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw – mianowicie świadomość istnienia grupy. Utrwalone w trakcie kontroli operacyjnej rozmowy telefoniczne oskarżonych dowodzą, że:

- 1) rozmowy miały charakter konspiracyjny, a rozmówcy nie wymieniali żadnych szczegółów, które mogły ujawnić ich tożsamość (brak imion i nazwisk);
- 2) podczas rozmów telefonicznych ustalano jedynie miejsce spotkania i wskazywano ilość środków narkotykowych;

3) oskarżeni: K. K. (1) i T. S. nie podawali szczegółów, informując rozmówców, że powiadomią ich osobiście podczas spotkania.

Dodatkowe uwagi co do apelacji obrońcy oskarżonego T. S., adw. M. Ż.

I. Główny ciężar zarzutów stawianych zaskarżonemu wyrokowi w apelacji obrońcy oskarżonego T. S., adw. M. Ż. kierowany był co do ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie działania oskarżonego w zorganizowanej grupie, ale również w zakresie ustaleń co do mieszania przez niego (...) z (...), (...) lub (...), czy tego, że oskarżony sprzedawał znaczną ilość narkotyków celem dalszej ich odsprzedaży (zarzuty z pkt 1 a-d apelacji).

Powyższy zarzut okazał się nieskuteczny. Swoje stanowisko, iż oskarżony T. S. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., Sąd Okręgowy szeroko umotywował (strony: 1-2, 7–14 i 20-24, 56-59 uzasadnienia zaskarżonego wyroku – k. 4257-4257v, 4260-4263v, 4266v-4268v, 4284v-4286v akt sprawy) i kwestionowanie powyższego niczego w tej trafnej ocenie zmienić nie może. W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonego T. S., nie postawił zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Kierownicza rola oskarżonego T. S. wynika po pierwsze, z tego, że to on znalazł mieszkanie, w którym sprzedawano narkotyki. Po drugie, to on pozostawał w głównym kontakcie z odbiorcami – odbierał telefony, przygotowywał umówione porcje. Po trzecie, pod swoją nieobecność umożliwiał sprzedaż narkotyków, uzyskując z tego korzyści majątkowe, partnerce oskarżonej P. G. (1). Po czwarte, z wyjaśnień wymienionej oskarżonej wynikało, że dysponowała ona zezwoleniem oskarżonego T. S. zarówno, co odbierania telefonów, kontaktowania się w kwestiach narkotyków z oskarżonym K. K. (1), jak również w zakresie sprzedaży środków odurzających. Znamienne jest zatem, że to właśnie oskarżony T. S. traktowany był jako kierownik grupy, osoba o decydującej roli, która wydawała polecenia i wiążące wskazówki dla pozostałych członków grupy.

II. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obrońcy, co do ustalenia Sądu Okręgowego, że oskarżony T. S. celem zmaksymalizowania zysku, mieszał (...) z (...), (...) lub (...). Sąd dokonując powyższego ustalenia (s. 2 uzasadnienia wyroku) oparł się na uznanych za wiarygodne w pełni – wyjaśnieniach oskarżonej P. G. (1), która do kwestii tej wprost się odniosła (s. 24-25 uzasadnienia wyroku – k. 4268v-4269 akt sprawy). Za taką oceną przemawia konsekwentna postawa oskarżonej w toku całego postępowania. O wiarygodności jej wyjaśnień w tym zakresie świadczy kilka okoliczności.

Po pierwsze, oskarżona P. G. (1) odniosła się w swoich wyjaśnieniach dwukrotnie nie tylko do działalności przestępczej oskarżonego T. S., ale również ujawniła organom ścigania własne czyny, których osobiście się dopuściła. Za wiarygodnością jej twierdzeń przemawiają szczegóły dotyczące znajomości z T. S. oraz okoliczności prowadzenia obrotu środkami odurzającymi.

Po drugie, wyjaśnienia oskarżonej P. G. (1) w tym zakresie są spójne i znajdują logiczne uzasadnienie trudno bowiem dopatrywać się, czy też poszukiwać okoliczności z powodu, których oskarżona w zakresie mieszania środków narkotycznych miałaby konfabulować, tym bardziej, że dwukrotnie się do tego odniosła. Argument, iż oskarżony dokonywał zmieszania celem zwiększenia ilości sprzedawanych środków i przez to uzyskania większych korzyści majątkowych, jawi się wiarygodnie. Kryteria obiektywne pozwalają ocenić, iż oskarżony T. S., uczestnicząc w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej, uczynił sobie z tej działalności stałe źródło dochodu. Do takiej oceny upoważnia: okres przestępczej działalności, znaczna łączna ilość sprzedanych narkotyków, duża jednorazowa ilość zbywanego narkotyku, regularność oraz znaczna wartość pieniędzy otrzymywanych za narkotyki. Zważyć także należy, iż oskarżony zbywał narkotyki również na zlecenie telefoniczne. Zakończenie tej działalności nie było limitowane czasem, dlatego zależało mu na osiągnięciu wysokiego zysku, bo było to jego źródło dochodu.

Po trzecie, żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie pozwala skutecznie podważać wiarygodności tego źródła osobowego (oskarżonej P. G. (1)) i dowodu takiego nie wskazał w swojej apelacji również skarżący obrońca.

III. Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, co do tego, że oskarżony T. S. sprzedawał narkotyki w celu dalszej ich odsprzedaży, czy też że sprzedawał znaczną ich ilość (odnośnie czynu przypisanego w punkcie VIII części rozstrzygającej wyroku). Ponieważ, zarówno w wyjaśnieniach, jak i wniesionym środku odwoławczym, oskarżony T. S. nie kwestionował ustalenia co do tego, że wprowadzał do obrotu substancję psychotropową, to nie ma potrzeby powielać argumentacji Sądu I instancji co do wspomnianego czynu. Wystarczy stwierdzić, że Sąd Okręgowy zrekonstruował w tym zakresie w pełni prawidłowo stan faktyczny i właściwie ocenił wiarygodność poszczególnych dowodów. Nie budzi żadnej wątpliwości to, że oskarżony T. S. sprzedawał narkotyki w celu dalszej ich odsprzedaży i wynika takie ustalenie z dowodów osobowych (częściowo wyjaśnień oskarżonego P. S. k. 3972-3972v, wyjaśnień oskarżonej P. G. (1) k. 1111-1113, 1114-1116, 1124, 1147-1149, 1150-1154, 1155-1157, 1184-1188, 1189-1192, wyjaśnień oskarżonego P. W. k. 3497, 3917-3918, zeznań świadka K. F. k. 1981, 4108v-4109) i materiałów kontroli operacyjnej.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił odbiorców oskarżonego T. S., a także ilości, w jakich nabywali od niego narkotyki (s. 7-13 uzasadnienia – k. 4260-4263 akt sprawy). Istotnym dowodem okazały się w tym zakresie wyniki kontroli operacyjnej, precyzyjnie wskazane w ustaleniach faktycznych, jako komunikaty zbiorcze (s. 12 uzasadnienia wyroku – k. 4262v akt sprawy). Na podstawie treści tych dowodów rzeczowych Sąd w pełni prawidłowo ustalił rozmiar handlu narkotykami, z dokładnością, co do dnia i ilości porcji narkotyków, jakie oskarżony T. S. wprowadzał do obrotu. Znamienne jest to, że kontrola operacyjna w tym zakresie w sposób obiektywny i miarodajny obrazuje zakres działalności oskarżonego. W tym miejscu warto zwrócić uwagę na to, że prowadził on transakcje narkotykowe, co do 5 gramów (...) (rozmowa z 16.03.2015r.), ale również co do 100 gramów (...) (rozmowa z 8.04.2015r.). Już zestawienie wskazanych wartości czyni zarzut apelacyjny niezasadnym.

IV. Kwestionując ustalenie Sądu I instancji, że ilość środków odurzających, o których mowa w punkcie VIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, była ilością znaczną w rozumieniu ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (a tym samym kwestionując kwalifikację prawną z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 cyt. ustawy), apelujący pomija argumenty faktyczne i prawne wyrażone w owej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s. 60 uzasadnienia wyroku – k. 4286v akt sprawy), które są w pełni prawidłowe i opierające na jednolitym w tym względzie stanowisku Sądu Najwyższego, aprobowanym powszechnie przez przedstawicieli doktryny. W orzecznictwie podkreśla się, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy (postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r., sygn. I KZP – 10/09, OSNKW 2009 r., Nr 10, poz. 84). Sąd Apelacyjny akceptuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę, że 210,5 gramów (...) oraz 33 tabletki (...), stanowią „znaczna ilość” w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy. Wobec powyższego apelacja obrońcy oskarżonego T. S. adw. M. Ż., stawiająca zarzut chybionych ustaleń faktycznych, nie mogła zostać uwzględniona.

Dodatkowe uwagi co do apelacji obrońcy oskarżonego F. P., adw. M. K.

I. W swojej apelacji obrońca oskarżonego F. P., adw. M. K. kwestionował prawidłowość kwalifikacji prawnej czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przypisanego w punkcie XVII części rozstrzygającej wyroku, podnosząc obrazę art. 62 ust. 2 wskazanej ustawy i wywodząc, że posiadana przez niego ilość narkotyków nie wyczerpywała znamion znacznej ilości (zarzut z pkt I).

Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony F. P. posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi w ilości nie mniejszej niż 125,99 gram netto oraz 138,67 gram (...) i 299 sztuk (...). Kierując się doświadczeniem orzecznictwem i poglądami judykatury słusznie Sąd I instancji przyjął, że jedną porcją handlową (...) jest 0,1 grama, analogicznie założenie to należy odnosić do ziela konopi i tabletek (...) (str. 60 uzasadnienia wyroku – k. 4286v akt sprawy).

W odniesieniu do zarzutu obrońcy oskarżonego F. P. stwierdzić należy, że ilość ziela konopi w ilości nie mniejszej niż 125,99 gram netto oraz 138,67 gram (...) i 299 sztuk (...) bez wątpienia stanowi znaczną ich ilość, a Sąd Okręgowy nie dopuścił się w tym zakresie obrazy prawa materialnego. Nie zasługiwało także na uwzględnienie twierdzenie apelującego obrońcy, co do tego, iż oskarżony F. P. posiadał środki odurzające na własny użytek. Przeczą temu zeznania świadka K. K. (4), która nabywała od niego (...) i ziele konopii. Podważanie ustalenia Sądu, co do posiadania przez oskarżonego znacznej ilości środków odurzających, w przypadku braku kwestionowania samego faktu ich posiadania, oparte wyłącznie na przyznaniu się oskarżonego do popełnienia przestępstwa, wbrew żądaniu obrońcy nie mogło wpłynąć na zmianę kwalifikacji czynu przypisanego F. P.. W tym miejscu wskazać należy, że aktualne pozostają uwagi Sądu Apelacyjnego odnoszące się do tej kwestii przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego T. S.. Ustalenie ilości posiadanych narkotyków na poziomie znacznym należy do kategorii obiektywnych, wobec których nieistotne pozostają okoliczności eksponowane przez obrońcę jak: fakt przyznania się do popełnienia czynu, wyrażenie skruchy, uprzednia niekaralność czy też podjęcie leczenia antynarkotykowego. Te elementy mają znaczenie prognostyczne i wpływają bez wątpienia na wymiar kary, wobec tego zostaną omówione w dalszej kolejności.

Całkowicie bezpodstawne były – wyrażone w apelacji obrońcy oskarżonego F. P., adw. M. K. – wielorakie zarzuty stawiane wyrokowi Sądu Okręgowego w zakresie przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy przypisanego oskarżonemu w punkcie XVIII części rozstrzygającej wyroku. Na gruncie tego czynu obrońca sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut z pkt II apelacji), zarzut obrazy przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (zarzut z pkt III apelacji), zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (zarzut z pkt IV).

Sąd I instancji prawidłowo ocenił ujawniony materiał dowodowy i słusznie doszedł do przekonania, że oskarżony dopuścił się zarzuczonego jej przestępstwa z art. 59 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Swoje stanowisko Sąd Okręgowy uzasadnił na tyle wyczerpująco i przekonująco, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), że wypełnione zostały wymogi określone dla uzasadnienia wyroku przewidziane w przepisie art. 424 k.p.k. i uzasadnienie to pozwala na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku. Z materiału dowodowego – wbrew zarzutowi obrońcy – jednoznacznie wynika, że oskarżony F. P. udzielił K. K. (4) substancji psychotropowych w postaci 18 sztuk tabletek (...) oraz nie mniej niż 15 gramów (...). Sąd Okręgowy ustalił powyższe na podstawie zeznań K. K. (4) (k. 1585-1586, 1600-1602, 3959-3962, 3963-3966, 4077v-4079v), sprawozdania z przeprowadzonych badań chemicznych (k. 1444-1446) i opinii z przeprowadzonych badań z zakresu chemii (k. 1619-1620). Na stronach 46-47 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny wyjaśnień oskarżonego F. P., przeprowadzając jednocześnie kompletną ocenę wiarygodności zeznań świadka K. K. (4) (str. 51-52 uzasadnienia wyroku). Właśnie konsekwencją obowiązywania zasady swobodnej oceny dowodów jest to, że nie ma reguły nakazującej całkowite uznanie wiarygodności lub jej braku określonego środka dowodowego. Wspomniana analiza materiału dowodowego jest na tyle jasna, przekonująca i komplementarna, że nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać i zasługuje w całości na akceptację.

II. Główny ciężar zarzutów stawianych zaskarżonemu wyrokowi odnośnie do czynu przypisanego w punkcie XVIII części rozstrzygającej kierował autor apelacji przeciwko wiarygodności zeznań świadka K. K. (4), której wyjaśnienia w charakterze podejrzanej, a następnie zeznania, były kluczowym dowodem dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego F. P.. Zarzuty te, związane były przede wszystkim z podnoszeniem, że K. K. (4) miała interes w pomówieniu oskarżonego F. P., a także miała zeznawać kłamliwie i konsekwentnie na poszczególnych etapach postępowania karnego (k. 4406, 4408-4409, t. XXXVI). W apelacji obrońcy oskarżonego F. P. podnoszono, że nie można dać wiary rzekomo skruszonej K. K. (4) tym bardziej, że na etapie śledztwa ukrywała się przed wymiarem sprawiedliwości, nie odbierała wezwań na terminy czynności procesowych, a jej postawa stanowiła jedną z okoliczności uwzględnianych przy przedłużaniu wobec F. P. tymczasowego aresztowania.

Po pierwsze, wskazana argumentacja już na wstępie nie wytrzymuje krytyki, gdyż całkowicie bezpodstawne było powoływanie się przez obrońcę oskarżonego na argumentację o niewiarygodności zeznań świadka K. K. (4) wyłącznie z tych przyczyn, że miała ona interes w pomówieniu oskarżonego, nie wskazując na czym tenże interes miałby polegać, w czym miałby się przejawiać. Już podczas pierwszego przesłuchania, które miało miejsce w dniu 20.02.2016r.,

świadek dokładnie odniosła się do sposobu, w jaki komunikowała się z oskarżonym F. P.. Wskazała, że uzyskała numer kontaktowy do oskarżonego, zadzwoniła do niego i posługując się slangiem narkotykowym zamówiła jedzenie, tzn. narkotyki. Co ważne, świadek w sposób logiczny wyjaśniła, że oskarżony dysponował środkami odurzającymi różnego rodzaju, w znacznych ilościach, które przywoził razem z tajskim jedzeniem. Świadek wskazała również cenę, za którą środki te nabywała (k. 1584-1586, 1588, 1600-1601). Czyniła to w sposób o tyle obiektywny, że ujawniała również własne czyny związane z przestępczą działalnością, które ostatecznie skutkowały wszczęciem przez Prokuraturę Okręgową przeciwko niej odrębnego postępowania o sygn. akt PO I Ds. 88/2017 (k. 3968-3969).

Po wtóre, wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji, nie było żadnych podstaw do kwestionowania oceny zeznań świadka K. K. (4) przez przyzmat uchybienia przez nią obowiązkom związanym ze stosowaniem wobec niej wolnościowego środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji (k. 1590, 1651). Wywodzenie niewiarygodności zeznań świadka K. K. (4) z braku wywiązywania się przez świadka z obowiązków procesowych, nie znajduje żadnego logicznego uzasadnienia. Niemożność ustalenia miejsca pobytu świadka K. K. (4) wynikała wyłącznie z obaw o własne bezpieczeństwo, co wynika jednoznacznie z pism kierowanych przez adw. A. M. – reprezentującą świadka K. K. (4), ale również z wyjaśnień K. K. (4) składanych w postępowaniu o sygn. akt PO I Ds. 88.2017 (k. 3974, 3959-3960, 4014, 4018, t. XXXIV). Kwestia konsekwencji wysuwanych ewentualnie z tego tytułu wobec K. K. (4) nie stanowiła przedmiotu niniejszego postępowania, ponieważ występowała w nim wyłącznie jako świadek. To, z kolei, nakładało na nią dodatkowe rygory konieczności złożenia zeznań w obliczu oskarżonych, z pouczeniem o konsekwencjach procesowych złożenia fałszywych zeznań z art. 233 § 1 k.k., a także pouczeniem o możliwościach odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. (k. 4077v, t. XXXV). Co ważne, świadek K. K. (4), mimo takich warunków przesłuchania przed Sądem I instancji, zdecydowała się na pełne ujawnienie swojej przestępczej działalności, w tym udziału w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie z K. K. (1), T. S., M. P. (2), P. G. (3), M. P. (1). Przełamała tym samym opór przed stanięciem twarzą w twarz z innymi członkami zorganizowanej grupy przestępczej, narażając się na zemstę ze strony.

Po trzecie, uwzględnić należy stanowisko procesowe samej K. K. (4), która nie skorzystała z możliwości odmowy zeznań na podstawie art. 182 § 3 k.p.k., Sąd Okręgowy nie miał możliwości odmowy przeprowadzenia dowodu z zeznań tego świadka. Nie ma w tym zakresie żadnego zakazu dowodowego, a Sąd I instancji nie miał prawa odmówić przesłuchania osoby wnioskowanej, jako świadek z tego powodu, że uznał, iż powinien występować w charakterze oskarżonej. W takim wypadku świadek została przesłuchana według takich samych zasad jak każdy świadek. Nie oznacza to jednak, że zeznania świadka K. K. (4) nie podlegały ocenie, co do ich wiarygodności, tak jak każdego innego świadka, jak to zdawał się podnosić apelujący obrońca.

Po czwarte, absolutnie bezzasadne są twierdzenia, że wyłącznie z powodu niestawiennictwa świadka K. K. (4) na kilku terminach rozprawy przedłużano stosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego F. P., czy też wypuklanie, że organy postępowania przygotowawczego nie poinformowały Sądu I instancji o ustaleniu pobytu świadka w lipcu 2017r. Powyższe okoliczności w żaden sposób nie wpłynęły na tok niniejszego postępowania i, co oczywiste, pozostawały irrelevantne dla oceny wiarygodności zeznań tego świadka.

Po piąte, analiza zeznań świadka K. K. (4) z różnych etapów postępowania karnego wskazuje, że nie były to relacje jednobrzmiące, przygotowane albo wyuczone. Wręcz przeciwnie, świadek wielu szczegółów nie pamiętała ze względu na upływ czasu, jednak po odczytaniu poprzednich wyjaśnień i zeznań, w całości jej potwierdzała. Taka postawa świadka potwierdzała wiarygodność jej relacji. Wbrew zarzutowi obrońcy oskarżonego, nie było zatem niczym niecodziennym, że w zeznaniach świadka K. K. (4) znalazły się niewielkie rozbieżności co do koloru pojazdu, którym oskarżony F. P. się poruszał, mając przy tym na uwadze, że w sposób pewny wskazała markę pojazdu – s..

III. Nie były uzasadnione zarzuty obrazy przepisów art. 424 § 1 i 2 k.p.k., których naruszenia obrońca upatrywał w braku zamieszczenia w uzasadnieniu wyroku precyzyjnego i wyczerpującego opisu poczynionych ustaleń faktycznych oraz braku przedstawienia oceny przeprowadzanych dowodów (zarzut z pkt V apelacji). Rola uzasadnienia wyroku jest doniosła, gdyż jest ono podstawowym środkiem kontroli prawidłowości orzeczenia, pozwalającym instancji

odwoławczej na sprawdzenie czy sąd i instancji oparł ustalenia faktyczne na analizie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej.

W zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy we Wrocławiu ustalił stan faktyczny i jednocześnie przeprowadzając na rozprawie głównej wszelkie istotne dla sprawy dowody, następnie ocenił je wnikliwie i wskazał podstawy uznania odpowiedzialności karnej oskarżonego F. P., a także orzeczenia wobec niego kar jednostkowych, kary łącznej i pozostałych rozstrzygnięć. Uzasadnienie to, zwłaszcza wobec obecnej treści art. 424 § 1 k.p.k., nakazującego sporządzenie go w sposób zwięzły, prawidłowo wyjaśnia motywy rozstrzygnięć Sądu I instancji. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku była przekonująca i kompleksowa, co nakazywało uznać ją za trafną. Na marginesie warto tylko wskazać, że wbrew zarzutowi apelacji Sąd I instancji oceny zeznań świadka K. K. (4) dokonał w sposób niezwykle szczegółowy, właściwy i pełny.

Nie była zatem zasadna apelacja obrońcy oskarżonego F. P. zarzucająca obrazę przepisów procesowych i kwestionująca ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagająca się uniewinnienia tego oskarżonego od przestępstwa przypisanego mu w punkcie XVIII, gdyż materiał dowodowy, który został omówiony szerzej we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszego wyroku, zdecydowanie potwierdzał popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa.

Ocena zarzutów rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kar łącznych zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych: K. K. (1), T. S., M. P. (1), M. P. (2) i F. P. oraz ocenianych z urzędu na gruncie art. 447 § 1 k.p.k. co do oskarżonego P. W.

Trafne okazały się zarzuty podnoszone przez apelujących obrońców oskarżonych: K. K. (1), T. S., M. P. (1), M. P. (2) i F. P., którzy kwestionowali przedmiotowe orzeczenie w części dotyczącej wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił argumentację obrońców oskarżonych: K. K. (1) – adw. M. E., P. G. (1) – adw. R. K., M. P. (2) – adw. P. C., a także M. P. (1) – adw. K. T. (2) wskazującą na rażąca niewspółmierność wymierzonych im kar pozbawienia wolności (art. 438 pkt 4 k.p.k.), choć nie zaaprobował wniosku obrońcy oskarżonej P. G. (1) adw. R. K. o wymierzenie jej kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania.

Analiza akt niniejszej sprawy, w tym w szczególności okoliczności odnoszących się bezpośrednio do osób poszczególnych oskarżonych i ich postawy prezentowanej w toku całego postępowania karnego, pozwoliły na wyciągnięcie wniosków, że skazanie ich na powyższe kary jednostkowe, ale również orzekanie kar łącznych z wykorzystaniem zasady asperacji, byłoby dla nich zbyt krzywdzące.

a) ocena kar wymierzonych oskarżonemu K. K. (1)

Odnosząc się do kar wymierzonych oskarżonemu K. K. (1), w pierwszej kolejności należy poddać analizie prawidłowość wymierzenia kar jednostkowych za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Apelujący obrońca oskarżonego K. K. (1) miał niewątpliwie rację wskazując, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu w niedostatecznym stopniu uwzględnił przy wymiarze kary fakt rzeczywiście ustalonej działalności przestępczej oskarżonego. Wskazać należy, że oskarżony K. K. (1), o ile bez wątplenia dopuścił się popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., o tyle podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że miało to miejsce w okresie od czerwca do lipca 2015r., zatem na przestrzeni zaledwie 2 miesięcy. Ma to kluczowe znaczenie, ponieważ zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego, oskarżony K. K. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą w o wiele dłuższym okresie od 2015r. do lutego 2016r. Wobec powyższego, niezasadne byłoby antycypowanie kary za kierowanie wskazaną grupą (objętą odrębnym skazaniem w punkcie I części rozstrzygającej) na czyn związany z uczestnictwem w obrocie znaczną ilością narkotyków. Powyższe, o ile samo w sobie nie umniejsza wysokiego stopnia winy oskarżonego (z racji znacznej ilości środków wprowadzanych do obrotu), o tyle znacząco wpływa na stopień społecznej szkodliwości czynu. Bezsporne jest bowiem, że okres temporalny zachowań składających się na jeden czyn ma wpływ na jego ocenę.

W niniejszej sprawie uczestnictwo oskarżonych, w tym również K. K. (1), w obrocie środkami odurzającymi, miało charakter jedynie fragmentaryczny w stosunku do okresu działalności zorganizowanej grupy przestępczej.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny uznał, iż kara 3 lat pozbawienia wolności za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej wyroku, spełni należycie funkcje kary.

Konsekwencją powyższej zmiany była konieczność ponownego rozważenia wysokości kary łącznej. Jak już wskazano Sąd Okręgowy orzekał karę stosując zasadę asperacji.

Sąd I instancji nie ocenił właściwie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, tj. zwanego związku czasowego między przypisanymi przestępstwami, stosunkowo niedługiej działalności przestępczej, a także nie miał możliwości oceny zachowania oskarżonego w trakcie tymczasowego aresztowania, co wynikało z opinii wydanej przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego we W. (k. 4541-4542), ujawnionej dopiero na etapie postępowania odwoławczego. Przemawiało to za przyjęciem zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, o czym przekonywała bardzo bliska więź podmiotowa i przedmiotowa, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości wyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystraszającą oceną zachowania się oskarżonego K. K. (1). Dlatego Sąd Apelacyjny obniżył karę łączną do 4 lat pozbawienia wolności.

Na marginesie wskazać należy, że niezasadny okazał się zarzut apelującego obrońcy, co do braku uzasadnienia przez Sąd Okręgowy czynu z art. 178a § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu w punkcie V części rozstrzygającej wyroku, albowiem Sąd Okręgowy precyzyjnie odniósł się tak do samej kwalifikacji tego czynu, jak i wymiaru kary na str. 63-64 i 69 uzasadnienia wyroku (k. 4288-4288v, 4290), czyniąc to w sposób prawidłowy.

b) **ocena kar wymierzonych oskarżonemu T. S.**

Zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na korzyść oskarżonego T. S. przez jego obrońcę adw. M. Ż. w części odnoszącej się do wymierzonych kar. O ile zaskarżony wyrok nie został wydany z obrazą jakichkolwiek przepisów procesowych lub z błędami w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (zarzut z punktu 1 apelacji), o tyle zasadny okazał się zarzut rażącej niewspółmierności kary do stopnia winy oskarżonego (nadmierna surowość).

Obrońca upatrywał rażącej niewspółmierności się w orzeczeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności i orzeczenia kary łącznej, jako zawyżonej. Zdaniem obrońcy, okoliczności sprawy oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego, pozwalają wywodzić, że kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności była niewspółmierna do stopnia winy oskarżonego. Ustosunkowując się do tak sformułowanego zarzutu należy wskazać, że może być on zasadnym tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykaże, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

W odniesieniu do przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., przypisanego oskarżonemu T. S. w punkcie VII części rozstrzygającej, Sąd I instancji trafnie przyjął, że okolicznościami obciążającymi było działanie oskarżonego w zorganizowanej grupie zajmującej się szczególnie groźnymi społecznie przestępstwami (obróć narkotykami), a także sposób działania sprawców i ilość środków wprowadzanych do obrotu. Nie razi zatem surowością kara orzeczona za to przestępstwo. Oczywiście, nie każda "surowość" bądź "łagodność" orzeczonej kary daje podstawę do zmiany kary, a tym samym uznania za słuszny tego zarzutu, ale tylko taka niewspółmierność, która jest rażąca. Zaś o rażącej niewspółmierności można mówić wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw zawartych w art. 53 k.k.

Niewątpliwie, kara wymierzona oskarżonemu T. S. za czyn przypisany w punkcie VIII części dyspozytywnej jest karą rażąco surową.

W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji trafnie wskazał na okoliczności obciążające. Oskarżony T. S. dopuścił się czynu o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, który to stopień dodatkowo eksponuje znaczna ilość środków, które wprowadzał do obrotu oraz ich rodzaj tzw. „narkotyki twarde” (s. 67 uzasadnienia wyroku – k. 4290 akt sprawy). Indywidualizując kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu Sąd Okręgowy nie wziął jednak pod uwagę niedługiego okresu działania oskarżonego, ale również odmiennej od pierwotnej ilości środków wprowadzanych do obrotu. Należy bowiem wskazać, że w akcie oskarżenia T. S. zarzucono wielokrotne wprowadzanie do obrotu w okresie od marca 2015r. do lipca 2015r. (okres 5 miesięcy) w ilości nie mniejszej niż 330,5 gramów (...) oraz 35 sztuk tabletek (...). Natomiast postępowanie dowodowe ostatecznie pozwoliło przypisać mu popełnienie wskazanego czynu, co do ilości nie mniejszej niż 210,5 gramów oraz 33 tabletek (...).

Biorąc pod uwagę stosunkowo niedługi okres przestępczej działalności grupy, dla osiągnięcia celów kary w zakresie działań zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego T. S., a także w zakresie społecznego oddziaływania kary, wystarczające było orzeczenie za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności (za przestępstwo przypisane w punkcie VIII części rozstrzygającej, zarzucone w punkcie VI części wstępnej).

Orzekając karę łączną w stosunku do oskarżonego T. S., Sąd I instancji ograniczył się do lapidarnego stwierdzenia, że zastosował zasadę asperacji, kierując się tym, by niezasadnie nie premiować sprawców popełniających kilka przestępstw, ale również uwzględniając zbieżność czasową i podmiotową popełnionych czynów (s. 70 uzasadnienia wyroku – k. 4291v akt sprawy).

Niewątpliwie właściwszą zasadą, która powinna zostać wykorzystana przy wymiarze kary łącznej wobec T. S. stanowi zasada absorpcji. Może ona znaleźć zastosowanie jedynie w tych wypadkach, gdy zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Przez związek ten rozumie się przede wszystkim podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas popełnienia każdego z nich (por. wyrok SA w Krakowie z 2 lipca 1992r. II AKr 117/92, KZS 1992, z 3-9, poz. 50). Wiąż czasowa i sytuacyjna między poszczególnymi przestępstwami, których dopuścił się oskarżony, jest szczególnie ścisła, nie sposób marginalizować tego, że działał on w ramach grupy przestępczej i wprowadzał narkotyki do obrotu jedynie w okresie 5 miesięcy.

Nadto, uwzględnić należało okoliczność nieznaną Sądowi i instancji i ujawnioną dopiero na etapie postępowania odwoławczego, a mianowicie, że T. S. pozostając tymczasowo aresztowanym od 19 lutego 2016r., cieszy się poprawną oceną zachowania wynikającą z opinii wydanej przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego w K. (k. 4537). W realiach przedmiotowej sprawy, powyższe okoliczności wpłynęły na orzeczenie kary łącznej wedle systemu absorpcji, co ostatecznie przemawiało za obniżeniem kary łącznej do 4 lat pozbawienia wolności.

Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, zgodnie z art. 63 § 1 k.k., należało zaliczyć okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od 19 lutego 2016r. do dnia 20 listopada 2017r. oraz od dnia 4 grudnia 2017r. do dnia 14 listopada 2018r.

Dlatego też wyżej wskazane okoliczności nakazywały zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II części rozstrzygającej.

c) ***ocena kar wymierzonych oskarżonej P. G. (1)***

Przechodząc do kwestii wymiaru kary jednostkowej, za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzonej oskarżonej P. G. (1) należy wskazać, że zarzuty naruszenia art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz braku zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, były zasadne.

Sąd I instancji w ogóle nie rozważał zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonej P. G. (1) w zakresie popełnionych przez nią przestępstw. Tymczasem, oskarżona ta zasługiwała na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Należało podzielić zarzuty obrońcy oskarżonej P. G. (1) adw. R. K.. Apelująca zasadnie zwróciła uwagę na młody wiek oskarżonej. Oskarżona P. G. (1) jest przestępcą młodocianym (w chwili popełnienia czynu miała 20 lat, w chwili orzekania w pierwszej instancji 22 lata), a zatem wobec niej miały zastosowanie dyrektywy wymienione w art. 54 § 1 k.k. Nadto, oskarżona (z wyjątkiem pierwszego przesłuchania, k. 1111-1113) przyznawała się konsekwentnie do popełnienia zarzucanych jej czynów, w sposób logiczny, klarowny i szczegółowy odniosła się do działalności współoskarżonych (oskarżonych: K. K. (1) i T. S.). Jej wyjaśnienia stanowiły podstawę ustaleń Sądu Okręgowego, który uznał je za wiarygodne i korelujące z pozostałym materiałem dowodowym, dzięki czemu w sposób istotny przyczyniła się rozstrzygnięcia sprawy (k. 44-45 uzasadnienia wyroku – k. 4278v-4279 akt sprawy). Ujawniła informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa i wskazała na istotne okoliczności jego popełnienia. Nie była wcześniej karana.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że wobec oskarżonej P. G. (1) zachodzą przesłanki z art. 60 § 1 k.k., dlatego za przypisane jej w punkcie XI części rozstrzygającej wyroku zasadne było – na podstawie art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. – nadzwyczajne złagodzenie kary z 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku pozbawienia wolności. Na zasadzie absorpcji w wysokości jednego roku należało również wymierzyć oskarżonej karę łączną.

Oskarżona była tymczasowo aresztowana w okresie od 19 lutego 2016r. do 20 czerwca 2016r., co z pewnością wiązało się również z aspektem wychowawczym i zapobiegawczym, jaki ma osiągnąć kara, tym bardziej kara orzeczona wobec osoby młodocianej (w art. 54 § 1 k.k.). Jest osobą młodą, uwikłała się w używanie środków odurzających. Kara roku pozbawienia wolności jakkolwiek bezwzględna, to winna być ostatnim ostrzeżeniem dla niej i skłonić ją do zmiany trybu życia, przy tym umożliwia jej skorzystanie z warunkowego przedterminowego zwolnienia.

d) **ocena kar wymierzonych oskarżonej M. P. (2)**

W odniesieniu do kwestii wymiaru kary jednostkowej, za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzonej oskarżonej M. P. (2) należy wskazać, że zarzut naruszenia art. 438 pkt 4 k.p.k. był zasadny. W apelacji obrońcy oskarżonej słusznie podniesiono rażącą niewspółmierność kary, które prowadziła do nierozważenia w ogóle możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonej M. P. (2). Tymczasem – w ocenie Sądu Apelacyjnego – oskarżona zasługiwała na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary. Na uwzględnienie w części zasługiwała zatem apelacja obrońcy oskarżonej M. P. (2), adw. P. C..

Wymierzona oskarżonej kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. została przez Sąd Apelacyjny uznana za rażąco niewspółmierną i niedostosowaną do dyrektyw jej wymiaru.

Oskarżona M. P. (2) jedynie częściowo przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i w takim zakresie odniosła się do istotnych okoliczności działalności swojej i oskarżonego K. K. (1). Nie uszło również uwadze Sądu, że była dotychczas dwukrotnie karana wyrokami Sądów Republiki Francuskiej na krótkoterminowe kary 2 miesięcy pozbawienia wolności. Niemniej jednak, uwzględnić należało wszystkie okoliczności łagodzące istniejące po jej stronie, a zatem stosunkowo młody wiek (25 lat w chwili czynu), podrzędną rolę w popełnieniu przestępstwa, obowiązek sprawowania opieki nad 4-letnią córką, którą samotnie wychowuje.

Nie sposób pominąć tego, że oskarżona M. P. (2) była tymczasowo aresztowana w okresie od 19 lutego 2016r. do 17 lipca 2017r., a zatem przez stosunkowo długi okres (1 roku i 5 miesięcy), co z pewnością wiązało się również z aspektem wychowawczym i zapobiegawczym, jaki ma osiągnąć kara. Brak jakichkolwiek danych, aby po zwolnieniu z aresztu śledczego wchodziła w konflikt z prawem.

Tym samym wymierzona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności byłaby w stosunku do oskarżonej M. P. (2) nadmiernie dolegliwa i surowa (art. 60 § 2 k.k.).

Wobec powyższego, na mocy art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. za czyn przypisany oskarżonej w pkt XIII części rozstrzygającej wyroku Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jednocześnie stosując zasadę absorpcji w tej wysokości orzekł karę łączną. Winna ona w dostatecznym stopniu wpłynąć wychowawczo na oskarżoną powodując, że w przyszłości będzie przestrzegała porządku prawnego, a dodatkowo powinna stanowić należyłą reakcję na jej zawinione, bezprawne zachowanie.

e) **ocena kar wymierzonych oskarżonej M. P. (1)**

Przechodząc do kwestii wymiaru kary jednostkowej, za przestępstwo z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oskarżonej M. P. (1) należy wskazać, że zarzut naruszenia art. 438 pkt 4 k.p.k. był zasadny. W apelacji obrońcy oskarżonej słusznie podniesiono rażącą niewspółmierność kary, które prowadziła do nierozważenia w ogóle możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonej M. P. (1). Tymczasem – w ocenie Sądu Apelacyjnego – oskarżona zasługiwała na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary. Na uwzględnienie w części zasługiwała zatem apelacja obrońcy oskarżonej M. P. (1) adw. K. T. (2).

Precyzyjne wyważenie okoliczności wpływających na wymiar kary w punkcie XV części rozstrzygającej wyroku, ale również względy humanitarne, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przemawiały za nadzwyczajnym złagodzeniem kary również wobec oskarżonej M. P. (1). Sąd Okręgowy za czyn z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności.

Oskarżona M. P. (1) nie była dotychczas karana. W toku śledztwa, co prawda, przyznała się jedynie do posiadania środków odurzających, natomiast na etapie jurysdykcyjnym postępowania zmieniła wyjaśnienia i odmówiła składania wyjaśnień. Materiał dowodowy wykazał jednak w pełnym zakresie na jej sprawstwo i potwierdził zasadność zarzutów sformułowanych w akcie oskarżenia.

Niemniej jednak, postępowanie dowodowe wykazało również, że oskarżona M. P. (1) jest osobą uzależnioną od narkotyków. W toku niniejszej sprawy zgłosiła się na terapię odwykową.

Kluczową okolicznością, która wpłynęła na zastosowanie wobec oskarżonej nadzwyczajnego złagodzenia, jest szczególna sytuacja życiowa i rodzinna M. P. (1). Oskarżona jest w zaawansowanej ciąży zakwalifikowanej do wysokiego ryzyka z uwagi na rozpoznaną, wrodzoną wadę serca dziecka (k. 4527-4535). Oznacza to, że nawet po urodzeniu dziecka, będzie zmuszona sprawować na nim zwiększoną opiekę, a byłoby całkowicie niehumanitarne, aby w takiej sytuacji skazywać ją na karę pozbawienia wolności niedającą żadnej możliwości wykonywania jej w warunkach wolnościowych.

Wskazane okoliczności skutkowały wymierzeniem przez Sąd Apelacyjny za czyn przypisany w punkcie XV części rozstrzygającej wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności, po zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. W konsekwencji, zaszła także konieczność korekty orzeczenia o karze łącznej, którą wymierzono z uwzględnieniem zasady absorpcji. Sąd Apelacyjny kierował się przesłankami humanitarnymi, mając na celu, by oskarżona M. P. (1) mogła ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie bądź odroczenie jej wykonania, oddając się roli rodzicielskiej albo korzystając z dobrodziejstwa z art. 152 § 1 k.k.w.

f) **ocena kar wymierzonych oskarżonemu F. P.**

I. Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty apelacji Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, a także apelacji obrońcy oskarżonego F. P. o rażącej niewspółmierności kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego F. P., jak również zarzut apelacji Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu o rażącej niewspółmierności kary łącznej.

Ocena kar jednostkowych prowadziła do przyjęcia, że prawidłowe było orzeczenie kary bezwzględnej kary pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XVII części rozstrzygającej wyroku) oraz za czyn z art. 178a § 1 k.k. w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XIX części rozstrzygającej wyroku). Nie zasługiwał także na uznanie zarzut obrońcy, że okoliczności sprawy oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego, przemawiały za orzeczeniem – za czyn przypisany w pkt XIX części rozstrzygającej – jedynie kary grzywny.

Istotnymi wyznacznikami tego, czy dana kara jest sprawiedliwa, jest to, czy została orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy. Ponadto, winna ona uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał jakie okoliczności wziął pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych wobec F. P. (str. 63, 67 uzasadnienia wyroku – k. 4288, 4290 akt sprawy).

Sąd Okręgowy słusznie odniósł się do kwestii wysokiej społecznej szkodliwości przestępstwa popełnionego przez oskarżonego (art. 178a k.k.), ale również do znacznej ilości środków odurzających w obrocie, których uczestniczył oskarżony i niebezpieczeństwa, jakie dla zdrowia i życia niosą środki odurzające. Kara grzywny za czyn z art. 178a k.k. przypisany oskarżonemu, przy uwzględnieniu stężenia substancji psychotropowej pod wpływem, których prowadził pojazd mechaniczny (406 ng/ml (...) oraz 5,76 ng/ml (...)), byłaby nieadekwatna i zbyt łagodna. Wymierzona za ten czyn kara 8 miesięcy pozbawienia wolności stanowi karą odpowiednio dolegliwą i odczuwalną dla oskarżonego, a jednocześnie spełnia swój cel w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także zapobiegawczo i wychowawczo będzie oddziaływała na oskarżonego F. P..

Na uwzględnienie zasługiwał zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (zarzut z pkt VII apelacji). Respektowanie dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. oznacza bowiem uwzględnienie wszystkich występujących w danej sprawie w odniesieniu do oskarżonego okoliczności łagodzących i obciążających i nadanie im właściwego znaczenia.

Oskarżony F. P. nie był wcześniej karany. Istotną okolicznością jest to, że był on stosunkowo długo tymczasowo aresztowany, gdyż w okresie od 5 października 2016r. do 14 listopada 2017r., co z pewnością wiązało się z realizacją celów zapobiegawczych i wychowawczych kary dla oskarżonego.

Już na etapie śledztwa, oskarżony F. P. poddał się terapii antynarkotykowej, początkowo w warunkach zamkniętych, aktualnie w warunkach ambulatoryjnych. Wyraził skruchę i przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Podzielić należy w tym zakresie stanowisko obrońcy oskarżonego, że taka postawa oskarżonego zasługuje na uwzględnienie w zakresie wymiaru kary łącznej i przemawia za zastosowaniem przy jej orzekaniu zasady absorpcji.

Uwzględniając zatem wskazane przez obrońcę oskarżonego we wniesionej apelacji okoliczności łagodzące skutkowałe obniżeniem orzeczonej w punkcie XXXV części rozstrzygającej wyroku kary łącznej do lat 2, ponieważ zdaniem Sądu odwoławczego, w tej wysokości w stopniu należywym zarówno dyrektywy wymiaru kary, jak również opisaną wyżej postawę oskarżonego.

Pomimo uwzględnienia zmienionej postawy oskarżonego brak było podstaw do dalszego złagodzenia orzeczonej kary i wymierzenia jej z warunkowym zawieszeniem, jak wnosił jego obrońca, adw. M. K.. Kara wolnościowa (sugerowana przez apelującego grzywna) byłaby w ocenie Sądu odwoławczego zbyt łagodna i nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego. Charakter przypisanych oskarżonemu przestępstw oraz sposób zachowania w czasie ich popełnienia, świadczą o wysokiej społecznej szkodliwości tych czynów.

II. Nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu na niekorzyść oskarżonego F. P. w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Prokurator, kwestionując orzeczenie o karze, ograniczył się do ogólnikowego wskazania zakresu podmiotowego zaskarżenia – bez niezbędnego uzasadnienia zarzutu. Wywiedzenie tego rodzaju apelacji, nieopartych na rzeczowej argumentacji i krytyce zaskarżonego orzeczenia, mających podważyć rozumowanie Sądu I instancji, nie mogło doprowadzić do osiągnięcia zamierzonego celu. Orzeczone przez Sąd I instancji kary jednostkowe i kara łączna ostatecznie przyjęta przez Sąd Apelacyjny wobec oskarżonego F. P., także na tle kar proponowanych przez prokuratora, nie jawiły się, jako rażąco łagodne i niesprawiedliwe, zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia po przestępstwie realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

III. Jak wcześniej wskazano, zasadna okazała się apelacja prokuratora w zakresie obrazy przepisów prawa materialnego art. 45 § 1 k.k. co do oskarżonego F. P..

Słuszne były zarzuty, że Sąd I instancji, w sposób nieuzasadniony zebrany materiał dowodowy i dowolny, zaniechał orzeczenia wobec oskarżonego F. P., za czyn przypisany w punkcie XVIII części dyspozytywnej, środka w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej, mimo tego iż Sąd Okręgowy był na podstawie przywołanego przepisu do tego zobligowany (zarzut z pkt II apelacji prokuratora). W tym zakresie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 45 § 1 k.k. w pkt VI ppkt b części rozstrzygającej wyroku orzekł przypadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w wysokości 570 zł.

Wysokość równowartości korzyści podlegającej przypadkowi Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie niekwestionowanych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego we Wrocławiu, zawartych w sentencji zaskarżonego wyroku (pkt XV części wstępnej i pkt XVIII części rozstrzygającej wyroku), wedle których należało przyjąć, że całość korzyści majątkowej, jaką uzyskał oskarżony F. P. wyniosła 570 zł (co również, po modyfikacji na rozprawie apelacyjnej, zostało objęte żądaniem apelującego prokuratora, k. 4559). Oskarżyciel publiczny wskazał w uzasadnieniu swojej apelacji, że oskarżony F. P., działając w celu uzyskania korzyści majątkowej, udzielił K. K. (4) 20 sztuk tabletek (...) oraz 15 gramów (...) (k. 4351). Niemniej jednak, Sąd słusznie ustalił, w ślad za aktem oskarżenia, że oskarżony F. P. w lutym 2016r. sprzedał K. K. (4) 18 sztuk tabletek (...) oraz nie mniej niż 15 gramów (...), kwalifikując ten czyn jako występki z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (str. 62 uzasadnienia wyroku – k. 4287v akt sprawy). Niekwestionowane było także ustalenie Sądu, co do tego, że cena jednego grama (...) wynosiła średnio 20 zł (str. 7 uzasadnienia wyroku – k. 4260 akt sprawy), natomiast cena jednej tabletki (...) wynosiła średnio 15 zł (str. 13 uzasadnienia wyroku – k. 4263 akt sprawy).

Wobec powyższego, zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie VI ppkt b wyroku orzekając przypadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w wysokości 570 zł, na którą składa się 300 zł tytułem równowartości korzyści uzyskanej ze sprzedaży 15 gramów (...) (20 zł x 15 gramów) oraz 270 zł tytułem równowartości korzyści uzyskanej ze sprzedaży 18 tabletek (...) (15 zł x 18 tabletek).

W pozostałym zakresie apelację Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu należało uznać za całkowicie nieuzasadnioną.

IV. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. z urzędu sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w imieniu ojca oskarżonego F. P. wpisując prawidłowe imię (...) w miejsce omyłkowo wskazanego imienia (...).

g) **ocena kar wymierzonych oskarżonemu P. W.**

Dokonano, na podstawie art. 447 § 1 k.p.k., oceny kary wymierzonej oskarżonemu P. W. w punkcie XXXI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, za występki z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 37a k.k., w wymiarze grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki na 50 złotych, a także prawidłowości orzeczenia – na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu – od oskarżonego P. W. nawiązki na rzecz Stowarzyszenia (...) we W. ul. (...), W. w wysokości 1000 złotych.

Orzeczenia te, w pełni realizują cele kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. i nie rażą absolutnie swoją surowością, a obciążenia finansowe oskarżonego nie przekraczają jego możliwości zarobkowych. W tym kontekście orzeczenia te należało uznać za sprawiedliwe.

Ocena zarzutów apelacji prokuratora co do kosztów postępowania za pierwszą instancję, kierowanych na niekorzyść oskarżonych: D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B.

Należało w pełni podzielić krytyczne uwagi zawarte w apelacji prokuratora pod adresem wydanego przez Sąd Okręgowy orzeczenia o kosztach sądowych wobec oskarżonych: D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B.. Niemniej jednak, dyskusyjny jest, sformułowany przez skarżącego prokuratora, zarzut obrazy prawa procesowego.

Zważyć należy, że podniesienie zarzutu obrazy art. 624 § 1 k.p.k. (zarzut z pkt III apelacji) byłoby uzasadnione, gdyby przykładowo przepis ten nie upoważniał Sądu do zwolnienia osoby skazanej od ponoszenia kosztów sądowych. Z taką sytuacją procesową jednak nie mamy do czynienia, albowiem przy zaistnieniu określonych warunków sąd może zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych. Mianowicie, taką decyzję należy podjąć jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów sądowych byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (art. 624 § 1 k.p.k.). Treść apelacji dowodzi, że skarżący prokurator nie podnosi zarzutu obrazy prawa procesowego, lecz w istocie błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że sytuacja majątkowa oskarżonych: D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. uniemożliwia obciążenie ich kosztami sądowymi. Sąd Apelacyjny stanowisko powyższe akceptuje.

Zasadą powinno być obciążenie skazanych kosztami sądowymi (art. 627 k.p.k.), zaś odstępstwo od tej zasady winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 k.p.k. Takich przesłanek w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jednak nie przedstawiono.

W zakresie orzekania w przedmiocie kosztów postępowania Sąd Okręgowy z jednej strony nałożył na oskarżonych obowiązki finansowe – wymierzył na podstawie art. 37a k.k. karę grzywny – relatywizując liczbę stawek dziennych do społecznej szkodliwości czynów oskarżonych, zaś wysokość stawki dziennej do sytuacji osobistej i możliwości zarobkowych (str. 68 uzasadnienia wyroku – k. 4290v akt sprawy), z drugiej strony natomiast uznał, że możliwości finansowe oskarżonych czyniły obciążenie ich kosztami niecelowym.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i jednocześnie wymierzenie kary grzywny pozostają ze sobą w sprzeczności. Sąd Apelacyjny miał w polu widzenia, że inne są przesłanki wyboru kary i cele, jakie ma ona osiągnąć od przesłanek zwolnienia z kosztów sądowych, niemniej jednak Sąd Okręgowy, odstępując od obciążenia kosztami, powinien powołać się na zasadę słuszności i wykazać zasadność jej zastosowania. Wskazać należy, że względy słuszności nie są związane z sytuacją rodzinną, majątkową czy dochodami oskarżonego, lecz z innymi szczególnymi okolicznościami tego samego postępowania, które wskazują na to, że ta osoba, w tej wyjątkowej sprawie, nie powinna ponieść kosztów sądowych (por. J. Bratoszewski, w: Stefański, Zabłocki, KPK. Komentarz, t. 3, 2004, s. 927; wyr. SA w Katowicach z 7.3.2013r., II AKa 470/12, Legalis).

Sąd I instancji na względy słuszności w ogóle się nie powołał, nie uzasadniając w istocie swojej decyzji. Również realizacji przesłanek tejże zasady nie dostrzega Sąd Apelacyjny.

Sytuacja majątkowa oskarżonych: D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. jest dobra i stabilna, są to osoby w średnim wieku, mające stałe źródło dochodu (D. N. prowadzi działalność gospodarczą, R. B. (1) pracuje jako mechanik samochodowy, B. B. pracuje jako monter mebli, P. S. utrzymuje się z prac dorywczych, K. A. pracuje jako pracownik fizyczny, R. W. jest murarzem, P. W. jest taksówkarzem, a A. B. przebywa na urlopie macierzyńskim).

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok obciążając oskarżonych D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. obowiązkiem poniesienia wydatków związanych z postępowaniem karnym, w ten sposób, że zasądził od wymienionych oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich wydatki Skarbu Państwa w

trakcie śledztwa oraz wydatki Skarbu Państwa w postępowaniu przed sądem I instancji, w tym wymierzył im opłaty za pierwszą instancję odpowiednio:

- 1) wobec oskarżonych: D. N. i B. B. (...) w wysokości po 350 złotych;
- 2) wobec oskarżonych: R. B. (1), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. w wysokości po 250 złotych.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego

Podstawą przyznania obrońcom z urzędu oskarżonych: T. S. – adw. M. Ż., P. G. (1) – adw. R. K., M. P. (2) – adw. P. C. wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną w postępowaniu odwoławczym, która nie została opłacona, był przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o advokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r. poz. 1184 z późniejszymi zmianami).

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego, w tym co do zwrotu podatku VAT, ustalono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 oraz § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r. poz. 1714 z późniejszymi zmianami).

W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. oraz art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 616 § 2 k.p.k., a także art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami), zasądzone od oskarżonych: K. K. (1), T. S., P. G. (1), M. P. (2), M. P. (1), F. P., D. N., R. B. (1), B. B. (...), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich wydatki Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz wymierzono odpowiednio opłaty:

- 1) wobec oskarżonych: K. K. (1) i T. S. w wysokości po 1.400 złotych opłaty za obie instancje;
- 2) wobec oskarżonej P. G. (1) w wysokości 1.180złoty opłaty za obie instancje;
- 3) wobec oskarżonej M. P. (2) w wysokości 800 złotych opłaty za obie instancje;
- 4) wobec oskarżonej M. P. (1) w wysokości 680złoty opłaty za obie instancje;
- 5) wobec oskarżonego F. P. w wysokości 300 złotych opłaty za obie instancje;
- 6) wobec oskarżonych: D. N. i B. B. (...) w wysokości po 350złoty opłaty za drugą instancję;
- 7) wobec oskarżonych: R. B. (1), P. S., K. A., R. W., P. W. i A. B. w wysokości po 250 złotych opłaty za drugą instancję.

Uwzględniono przy tym sytuację osobistą, rodzinną i zdrowotną wymienionych oskarżonych, ich stan majątkowy i możliwości zarobkowe.

<i>SSA Edyta Gajgał</i>	<i>SSA Bogusław Tocicki</i>	<i>SSO del do SA Tomasz Kaszyca</i>
--------------------------------	------------------------------------	--